

KOMMUNISTISK POLITIK

KRIG?

UDBYTNING?

SUPERSTAT?-

NEJ!!!

Nr. 24

6. årg.

2002

**6. december -
20. december**

Støttepris 12 kr.

TEMA: EU-TOPMØDET KØBENHAVN 2002

- Topmøde for udbytning og krig s. 2 ● Arbejderne i EU i aktion s. 3 ●
- Samtale med Dorte Grenaa s. 4 ● Efterløn rokkes igen s. 6 ●
- DGS: Fogh ungdomsfjendsk s. 7 ● Opsig Hovedaftalen s. 8 ● Økonomi i stå 10 ●
- Klasse til forskel s. 11 ● Arbejderne må sætte den europæiske dagsorden s. 12 ●
- Danmark i krigskoalition s. 14 ● USA: Regeringen tyer til fascisme s. 15 ●
- Programpunkter for fredsbevægelsen s. 16 ● Ecuador efter valget s. 18 ●
- PCOFs 5. kongres s. 20 ● Debat s. 22 ● Rødt kort til topmødet s. 22 ●

Topmøde for udbytning og krig

KOMMUNISTISK POLITIK

EU's topmøder har både en officiel og en uofficiel dagsorden. Den officielle dagsorden for topmødet i København den 12.-13. december hedder udvidelse af EU og tilpasning af de institutionelle procedurer i forbindelse med udvidelsen.

Den uofficielle dagsorden hedder Irak-krig og klassekrig mod de europæiske arbejdere i og uden for Unionen. Den officielle dagsorden hedder: 'Her går det godt'. Den uofficielle hedder: 'Krise, krig og arbejdskampe'.

Officielt er det hele timet og tilrettelagt: Det skal ligne forrige uges NATO-topmøde i Prag, hvor man hyldede sig selv med den 'historiske' udvidelse med syv tidligere østbloklænder. Vi vil helt sikkert ikke blive sparet for klamme festtaler. De store vesteuropæiske monopolars politiske repræsentanter vil hylde deres kolleger fra ansøgerlandene, der som repræsentanter for deres borgerskab håber på at få en bedre del af den 'europæiske kage' – udbytningens forstørrede profitter. Skåltalerne vil flyde over af begejstring: 'Europa' er ved at blive ét, forenet militært, økonomisk og politisk. En stor og veltillfreds borgerlig familie, som har euro i øjnene og skærpet appetit.

På gaderne og uden for møde- og spisesalonerne vil tusinder af demonstranter fortælle en anden historie: At der findes to Europa'er – med en verden til forskel. At Europa og EU er delt i to af en uovervindelig kløft, det klassesdelte Europa – borgerskabets Europa og arbejderklassens og folkenes Europa. Officielt vil de velklædte lade, som om de ikke deltager i den herskende klasses, i monopolornes og de multinationales klassekrig mod det arbejdende Europa. De vil lade, som om de repræsenterer de europæiske folk og deres ønsker og forhåbninger. Uofficielt vil de konspirere om, hvordan de kan undertrykke arbejderklassens og folkenes modstand mod deres nyliberale politik for privatisering af den offentlige sektor, sociale nedskæringer, lov og orden-, oprustnings-, krigs- og 'antiterror'-politik.

Officielt vil det danske formandskab og Fogh-regeringen betegne sig selv som en succes. Dens dagsorden for øst-udvidelse ser ud til at falde plads. Uofficielt vil regeringen gøre status og sige: "Det lykkedes! Vi fik den amerikanske dagsorden for Europa på plads. Vi var med til at udvide EU på

en måde, der var acceptabel for amerikanerne, i forlængelse af NATO-udvidelsen, der gjorde NATO til den amerikanske terrorkrigs forlængede, europæiske arm. Vi har tilmed gjort os til talsmænd for optagelsen af Tyrkiet i EU. Og vi fik forhindret, at EU gik samlet imod den amerikanske krig mod Irak."

Endnu mere uofficielt vil den drage et lettelsens suk og overdrage EU-formandskabet til Grækenland pr. 1. januar, til nye skridt i opbygningen af monopolornes 'Forenede Europa'.

Fogh-regeringen ser sig selv som en slags 'brobygger' mellem EU og USA. De fleste andre ser den som en lakaj-regering for Bush og Co., et stadigt ekko af militaristisk vanvid og en villig agent for hæmningsløs imperialistisk udplyndring.

Det danske borgerskab har en lang tradition for samarbejde med alle de dominerende imperialistiske stormagter i håb om at få deres bidder af alle kager. Under 2. verdenskrig – især i dens senere fase – satsede man både på England og Tyskland. I dag er det både 'Europa' og USA. Det kaldes at 'forsvare de nationale interesser', og det stinker af opportunisme og profitbegær.

På EU's dagsorden efter Danmark står der vigtige ting: I løbet af 2003 skal udkastet til en forfatning for det, som formanden for forfatningskonventet Giscard d'Estaing kalder 'Europas Forenede Stater'. Supermagt EU. Med fælles mønt, hær, regering samt direkte skat – og måske også en præsident som top på kransekagen.

For Fogh og Co. består opgaven ikke i at forhindre skabelsen af den imperialistiske superstat, men at overvinde den udbredte danske modstand og samtidig få skrottet de nuværende danske forbehold, så landet kan blive en fuldgyldig Unions-delstat.

Nogle af demonstranterne under topmødet vil marchere 'For et andet Europa'. Det andet Europa eksisterer allerede, og demonstranterne repræsenterer det: Arbejdernes og folkenes.

Men det vil kun kunne sætte sig igennem, når det gør op med kapitalens Europa, med udbytning og krig, med de europæiske monopolars supermagtsdrøm og deres politiske lakajers bedrag.

Redaktionen 3. december 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
APK's Homepage/
Netavisen:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 13. december 2002

Arbejderne i den Europæiske Union går i aktion

Op til EU-topmødet i København er der blevet demonstreret, protesteret og aktioneret i en hel stribe lande fra en kant, der vækker dyb bekymring blandt de nålestribede: Det er de europæiske arbejdere, der for alvor er begyndt at røre på sig. De store protester mod Berlusconi-regeringen i Italien og de gigantiske protester i Spanien, der omfattede en en-dags generalstrejke i juni mod de EU-dikterede forringelser af pensionsordningerne, er blevet fulgt op af nye protester mod privatiseringer af den offentlige sektor og mod angreb på pensioner og arbejdsledsundersøttelser. Postbude, togførere, brandmænd, skolelærere og mange andre grupper både i den offentlige og private sektor har kastet sig ud i arbejdskampe, som har brudt 'borgfreden' og åbner for en periode med social uro, som ikke har været set i mange år. Flere af de største EU-lande er på vej mod en vinter med store konfrontationer mellem regeringerne og arbejderne.

Til uroen i Italien og Spanien kommer nu også omfattende og bitre arbejdskampe i England, Frankrig og Tyskland.

Arbejdernes aktioner kommer på et tidspunkt, hvor Euroland er fanget i den kapitalistiske verdenskrise, som også har grebet verdenskapitalismens hovedland USA. Danmark har netop i det seneste kvartal oplevet en direkte produktionsnedgang. Det samme gælder Tyskland, og krisen hærger i større eller mindre udstrækning i samtlige lande.

Monopolerne og deres Union og samtlige borgerskabets regeringer kender kun ét svar på krisen: At vælte dens byrder over på arbejderne og søge tilflugt i oprustning og krig. Den nyliberale politik til gavn for monopolerne og den stadig dybere økonomiske krise er den egentlige baggrund for væksten i arbejdernes kampe, som får en stadig mere udtalt politisk karakter og retter sig direkte

mod regeringerne og EU-politikken.

Efter perioden med de socialdemokratiske regeringer, som ikke indfriede deres løfter til arbejdervælgerne, er der nu i de fleste EU-lande åbent borgerlige regeringer af Fogh-typen ved magten. I Storbritannien kalder den sig Labour, men det narrer ikke længere nogen ...

De åbent borgerlige og socialdemokratiske regeringer har samme pro-

gram, samme politik – og det er blevet stadig sværere for socialdemokraterne. Overalt er der sat nedskæringer på dagsordenen – den videre gennemførelse af EU's nyliberale politik for den offentlige sektor med lønstop, privatiseringer og angreb på de tilkæmpede sociale ydelser, såsom pensionsordninger, arbejdsledsundersøttelser og andre sociale sikringsforanstaltninger.

Og arbejdernes reaktioner er utvetydige: De vil ikke acceptere dette diktat fra borgerskabet og dets regeringer, som samtidig har erklæret deres tilslutning til USA's 'krig mod terror' og har hærstyrker i Afghanistan, eks-Jugoslavien og mange andre steder og opruster lov og orden-magten på hjemmefronten, mens USA stiller højlydte krav om, at rustningsudgifterne yderligere skal forøges.

Tony Blair kommer til København under en bitter lønkonflikt med brandmændene, der har bragt ham i åben konfrontation med 'venstre'-fløjen i partiet og den britiske fagbevægelse. Jaques Chirac blev genvalgt uden

begejstring ved det franske præsidentvalg – alene fordi modkandidaten hed Le Pen. I sidste uge var 100.000 rasende offentligt ansatte på gaden i protest mod privatisering af store dele af den offentlige sektor. De fortsætter med nye aktioner lige op til topmødet. Berlusconi's Italien ser en fortsættelse af de omfattende protester, hvor kampen mod regeringens arbejderfjendske politik forbindes med kampen mod oprustning og krig. Det er en væsentlig del af forklaringen på, at hen ved en million demonstrerede i Firenze mod den planlagte Irak-krig. Gerhard Schröder var lige netop i stand til at genvinde kanslerposten på løftet om at holde Tyskland uden for Irak-krigen og stop for forøgelse af rustningsbudgetterne. Han gennemfører samtidig en barsk social nedskæringspolitik, som han især prøver at kaste over på de svageste grupper på arbejdsmarkedet, som de arbejdsløse. En planlagt arbejdsledsreform har til hensigt både direkte at nedskære understøttelsen og samtidig tvinge de arbejdsløse i job til lavere løn. Han har samtidig udfordret de offentligt ansatte ved at sige nej til lønkrav, der blot kompensere for prisstigningerne.

Sådan ser det ud i de fire største lande i EU. Og det går i samme retning også med de mindre, fordi det er den samme reaktionære EU-politik, som er på dagsordenen overalt.

Titusindvis af arbejdspladser er blevet nedlagt under den nuværende økonomiske krise. Rasingen af arbejdspladserne er blevet mødt med protester – men er foregået uden de helt store sværdslag. Det er i øjeblikket de offentligt ansatte, der går forrest. Men det er hele arbejderklassens kamp, og det er i den retning, tingene nødvendigvis må bevæge sig: hen imod et klart opgør ikke bare monopolerne regeringer, men også deres fælles unionsstat.

Kapitalismensgrænsedragninger

Samtale med Dorte Grenaa

Om ganske kort tid er EU-topmødet i gang her i København. BellaCentret er omkranset af kilometervis af pigtråd og omdannet til en bevogtet kommandocentral for EU's parlamentariske ledere nærmest fra lands, fra vands og fra luften. Bevæbnede politistyrker - både de over- og underjordiske - overvåger og bevogter de ydre og indre grænseovergange i EU-regionen, gadehjørner, broer, veje, huse, mobiltelefoner og mennesker.

Kommunistisk Politik har talt med APK's formand Dorte Grenaa op til topmødet.

KP: Hvad siger du til dette billede af en by og et land i belejringstilstand?

DG: - Det er egentlig et meget godt billede på kapitalismens virkelige grænsedragninger: klasseskellene. For inde bag murene er det repræsentanter for den herskende klasse i EU, der mødes, talsmænd for monopolernes liberalistiske globaliseringspolitik, for sociale nedskæringer og udbytning af den europæiske arbejderklasse og folkene i landene udenfor. Det er krigsminstrene med opsvulmede militærbudgetter og krigsambitioner. Det er krigsanstiftere som Tony Blair og lydige vasal-skødehunde som Anders Fogh og nogen midt imellem med deres egne monopolinteresser. I sandhed en klam forsamling.

Krig på dagsordenen

- Krig er på dagsordenen, den nuværende krigsdeltagelse i USA's terrorkrig i Afghanistan og Israels ditto i Palæstina, og den direkte og indirekte mod Irak. Krig er på dagsordenen og med

Dorte Grenaa som konferencier for 'Ingen krig mod Irak' ved demonstrationen den 26. oktober

den en velkendt kræmmeraktik: *"Lad os tage de lunser, der falder af ved at deltage i USA's terrorkrig mod alt, hvad der kan true imperialismens interesser, og i ly af det bygge os op til en stærk konkurrerende supermagt."*

- Imperialistisk økonomi/globalisering og imperialistisk krig, det er to sider af samme sag.

Når den kendsgerning er kommet til udtryk i den folkelige modstand, så er det, at vi har set rigtig store og brede manifestationer, senest ved anti-krigsdemonstrationen ved Det Sociale Topmøde i Firenze med over en million mennesker. Indlysende nok. Og så alligevel findes der blandt alle dem, der har arbejdet for at få markeret modstanden mod EU-topmødet, kræfter, som har arbejdet for at skille EU-modstanden, krigsmodstanden og anti-globaliseringsmodstanden ad og forsøgt at holde krigsmodstanden væk.

KP: - Hvad mener du med det?

DG: Ja, det lyder absurd, men hør her: Da initiativet "Ingen krig mod Irak", der deltager med en antikrigsblok i det såkaldte Folkemøde, henvendte sig til arrangørerne Stop Volden om at sikre en tale mod krigen og endda med et konkret tilbud, nemlig den internationale kendte krigsmodstander George Galloway fra den engelske Stop the War Coalition og Labour-parlamentsmedlem, blev det pure afvist. Skønt navnet 'Stop Volden' var der

ikke plads til en international kendt anti-krigstaler.

- Det er værd at lægge mærke til begrundelsen, der blev fremført af DKP/ML's formand Jørgen Petersen: Man havde i Stop Volden for længst besluttet, at folketingsmedlemmer ikke måtte tale, det stod i et referat og var ikke til at ændre. Og selvom Galloway ikke er medlem af Folketinget, så var man ret sikker på, at det også gjaldt medlemmer af udenlandske parlamenter, og det stod desværre ikke til at ændre. At Ole Krarup derimod kunne tale som medlem af EU-parlamentet, var noget helt andet, for man havde i et mødereferat nedskrevet en principbeslutning om, at EU-parlamentet ikke var noget parlament! - Så ifølge alle regler, aftaler og cirkulærer i Stop Volden måtte disse nødvendigvis gå forud for kendsgerninger, såsom at EU-topmødet har en krig mod Irak på sin dagsorden. En bureaukrat på skatteforvaltningen eller bistandskontor kunne ikke have gjort det bedre.

KALENDER TOPMØDE- DEMONSTRATIONER

APK anbefaler følgende:

Torsdag den 12. december:
Bojkot Israel-demo.
Rådhuspladsen kl. 17

Fredag den 13. december:
Mod krig, imperialistisk globalisering og kapitalens EU
Axeltorv kl. 15.20
Arr. København 2002

Lørdag den 14. december:
Folkemøde
Enghaveparken 13.30
Deltag evt. i antikrigsblokken fra
Christiansborg Slotsplads kl. 11

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**

'Stop Volden' eller stop kapitalens EU?

- Når jeg trækker det eksempel frem, er det for at sige noget om revisionismens kræfter i dag. På den ene side har de ingenting at byde på, intet revolutionært perspektiv eller nogen konkret politik eller nogen som helst forslag, der kan rykke bevægelserne og klassekampen fremad. Deres store bebudede ryk og mobilisering her under det danske EU-formandskab er endt i et lille snævert Stop Volden, hvis største indsats, når det kommer til stykket, har bestået i at fordele de penge, som den danske EU- og krigsregering har opkøbt dem med, til hinandens projekter.

- Og på den anden ser vi dem gå ind og fylde hullerne op, hvor det store krigs-EU-Socialdemokrati er blevet for kompromitteret til at spille en rolle. Hvis Socialdemokratiet eller LO-toppen åbent havde sat sig i spidsen med et dekret om, at topmøde-modstanden hverken klart måtte tage afstand fra EU eller krigen, så havde stået klart for fleste, hvad det gik ud på. I stedet lod størstedelen af venstrefløjen søbe sig ind at give det samme dekret en klam berettigelse og legitimitet og fik skabt en situation med autonomiserede demonstrationer.

Arbejderne og de unge må rykke frem

KP: - Men er det ikke bare et særtilfælde omkring topmødet, hvor voldsfrygten har drevet tingene ud i det absurde?

DG: - Nej, min pointe er det omvendte: Absurditeten er en følge af en tankegang, der opdeler en sammenhængende verden i adskilte kasser, ikke ser forbindelserne, og som er præget af ønsket om 'legitimitet' og den deraf følgende økonomi.

- Sådanne ting er ikke kun sket i EU-modstanden og antikrigsbevægelsen. Også i fagbevægelsen har vi set, hvordan bevægelser lægges ned, her ved at lægge hele initiativet over i hænderne på LO. Tænk bare på, hvordan det, der blev udråbt til at være starten på en kamp mod den horrible arbejdsmarkedsreform, endte med LO's mega-dyrt opreklamerede fiasko af et folke-

møde den 5. oktober.

- Duoen DKP/ML og KPID, der begge stadig kalder sig kommunistiske, har virkelig været eksponenter for denne politik. Den såkaldte 'kommunistiske samlingsproces' mellem dem er endnu ikke formelt gennemført, men deres handlinger er, som de selv fremhæver, ikke til at se forskel på. Nu, hvor DKP og Fælles Kurs har slået de sidste klude sammen, vil det fremskynde en udvikling, hvor alle fire grupperinger kan samles under ét tag. - Det, der i første halvdel af 90'erne var en samlingsproces hen mod et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund, ser nu ud til at ende med en samling af de moderne revisionister med det gamle DKP's politiske, ideologiske grundlag og metoder. En politik, der beviste sin dybe utilstrækkelighed og fallit i sidste århundrede.

- I en situation som nu, hvor klassekampen skærpes, og hvor ikke mindst ungdommen radikaliseres, er det nødvendigt at gøre opmærksom på, afsløre

og bekæmpe revisionisternes politik og handlinger. Politisk, ideologisk og konkret, når den optræder i klassekampen. Ikke fordi det er en refleksreaktion eller yndlingsaversion hos kommunister, men fordi det står i vejen for udviklingen. Og det er jo sjældent set, at bureaukrater eller revisionister selv flytter sig, når de bliver en hindring.

- Den fornyelse og nyorientering hos venstrekræfterne, som er så nødvendig i en skærpet klassekampssituation med imperialistiske krige, galopperende økonomisk krise og stadig voldsommere angreb på arbejdernes og ungdommens tilkæmpede rettigheder, kommer ikke fra den reformistiske eller revisionistiske venstrefløj, indbefattet SF og Enhedslisten. Den trænger sig på, og det må jo konstateres, at vi i Danmark halter noget bagefter. Den må komme fra de kæmpende arbejdere og de unge, som er begyndt at gå på barrikaderne. Vores parti søger at bane vej for, at det kan ske.

Danmark skal med i forbryderisk krig mod Irak - Nej til dansk krigsdeltagelse!

Fogh-regeringens og folketingsflertallets beslutning om at deltage militært i en ny Irak-krig gør den til medskyldig i en forbrydelse mod det irakiske folk og mod menneskeheden. Uanset om den foregår i FN-regi eller ej - og beslutningen i folketingsudvalget om at gå i krig åbner for dansk krigsdeltagelse i begge situationer.

Et massivt flertal i den danske befolkning er imod Bush's planlagte krig - og Foghs og folketingsflertallets krigspolitik må fordømmes og bekæmpes. Bush's krig er imperialistisk krig, en krig om olie og kontrol over Mellemøsten - og en krig, som vil få katastrofale konsekvenser for den irakiske og den palæstinensiske befolkning og sætte hele regionen i brand.

Den danske beslutning er dybt reaktionær og gør Danmark til medskyldig i fortsættelsen og udvik-

delsen af det faktiske folkekrig mod Irak, som de af USA påtvungne FN-sanktioner siden den første Golfkrig har påført den. Mere end 1 million irakere, heraf over en halv million børn, er døde som følge af sanktionerne.

Arbejderpartiet Kommunisterne opfordrer til, at beslutningen om dansk krigsdeltagelse mødes med omfattende folkelige protester og til at den nu bekæmpes med alle til rådighed stående metoder, indbefattet civil ulydighed.

Den danske regering og folketingsflertallet udfører lakaj- og raktjeneste for USA.

Men danskerne vil ikke være med!

Onsdag den 20.11.2002
Arbejderpartiet Kommunisterne

APK

Efterlønnen igen til diskussion

EU kræver den særlige danske efterlønsordning fjernet.

Det har fået de økonomiske vismænd til at begå en rapport, der konkluderer, at samfundet ikke har råd til efterløn.

Regeringen, vismænd og industrien ved, at den populære ordning vil blive forsvaret kraftigt.

”Vismændene” i Det Økonomiske Råd har igen begavet regeringen med en rapport, der på forbilledlig vis kommer regeringen i møde i forhold til deres politiske holdninger.

De råder regeringen til at afskaffe efterlønnen over en begrænset årrække.

Begrundelserne er flere. For det første erklærer vismændene, at det nuværende antal personer, som er duelige til erhvervslivet, er for lille, og specielt på sigt vil problemet blive akut. Samfundet har derfor ikke ”råd” til at lade flere gå på efterløn, når de kan bruges som produktive.

Desuden hævder vismændene, at ordningen blev indført (1979) som et gode for de nedslidte. Hertil bemærker de, at til det brug har de sociale myndigheder førtidspensionsordningen at gøre godt med.

Vismændene peger på, at samfundet vil spare mange penge ved at afskaffe ordningen, idet efterlønsmodtagerne er for godt stillet økonomisk, og fordi de ved ikke at blive på arbejdsmarkedet betaler mindre i skat.

Det Økonomiske Råds ”analyser” og forslag er fuldstændig identiske med regeringens – og Socialdemokratiets – egne holdninger. Det var faktisk præcis de samme argumenter, som Nyrup-regeringen brugte, da han forringede ordningen – trods løfter og garantier om det modsatte.

Begrundelserne holder imidlertid ikke vand.

Der eksisterer intet videnskabeligt

belæg for, at dansk erhvervsliv kommer til at mangle arbejdskraft. I dag står en lille million i den erhvervsaktive alder uden for arbejdsmarkedet, hvoraf efterlønsmodtagere kun udgør omkring 170.000. Samtidigt er antallet af arbejdspladser faldende.

Det er kun den halve sandhed, når vismændene hævder, at var af hensyn til de nedslidte, at ordningen blev gennemført. Den anden årsag var, at man kunstigt ville reducere antallet af arbejdsløse.

Endeligt vil samfundet ikke miste skatteindkomster, når man går på efterløn, idet arbejdet overtages af en anden, der betaler samme skat svarende til samme indkomst.

Det er imidlertid ikke så underligt, at de såkaldte vismænd fremkommer med en så ”videnskabelig” rapport, der er totalt identisk med regeringens (og Socialdemokratiets) politik, idet der ikke slipper én økonom ind i Rådet uden en direkte eller indirekte godkendelse fra regeringen. Det kan betegnes som bestilt arbejde.

Det er heller ikke besynderligt, at Dansk Industri (DI), dagen efter rapportens indhold er frigivet, giver deres fulde opbakning til konklusionerne. Formand for DI, Johan Schrøder, mener, at der må umiddelbart være muligheder for nye forringelser:

- Som et første skridt opfordrer DI regeringen til at foretage et serviceeftersyn af de ændringer af efterlønnen, der blev gennemført i 1998.

Formanden for Det økonomiske Råd, overvismand Torben M. Andersen, mener, at det økonomisk at afskaffe ordningen med det samme:

- Det er vigtigt hurtigt at få meldt ud, hvornår og hvordan efterlønnen skal afskaffes. Det gælder ikke om at ramme dem, der skal på efterløn nu. Men det gælder om at få en afskaffelse annonceret hurtigst muligt, så folk i fremtiden kan planlægge ud fra, at der gælder andre forhold, udtaler Torben M. Andersen.

Overvismanden lægger ikke skjul på, at det ”politisk” er vanskeligt at afskaffe ordningen. Industrien, vis-

Vismand Andersen

mænd, regeringen og politikere er helt på det rene med, hvor megen modstand man vil møde.

Ordningen er nemlig – trods Socialdemokratiets forringelser i 1998 – stadig meget populær. Erhvervsfrekvensen for 55-59-årige er 77 pct., hvilket bringer Danmark ind på en fjerdeplads blandt OECD-landene. Til gengæld er erhvervsfrekvensen for de 60-64-årige i Danmark blot på 34 pct., hvilket bringer Danmark ned i den sidste halvdel af OECD-landene, hvilket hænger sammen med efterlønsmodellen.

Kernen i vismændenes rapport og forslag findes ikke i deres begrundelser. Det handler ganske vist om økonomi, som skal omfordeles til de rige, men det handler i endnu større grad om at parere ordre fra EU, som kræver, at Danmark også på det punkt indordner sig.

-gri

Gymnasieeleverne: Regeringens politik er ungdomsfjendtlig

Op imod 200 repræsentanter fra gymnasieelevråd fra hele landet var i forrige weekend forsamlet på Tingløkkeskolen i Odense. Der var drøje hug til regeringens uansvarlige nedskæringspolitik på uddannelsesområdet.

Op imod 200 repræsentanter fra landets gymnasieelevråd gav på Danske Gymnasieelevers Sammenlutnings (DGS') Aktivitetskonference i Odense i weekenden deres enstemmige opbakning til formand Rasmus Meyer Frederiksen beretning, der rummede en massiv kritik af regeringens økonomiske politiks konsekvenser for gymnasierne.

"Rammerne umuliggør en god og positiv udvikling. Regeringen har med sit skattestop, sin stramme økonomiske politik og sin amtsaftale åbnet op for nedskæringer og deraf følgende forringelser. Ser man regeringens økonomiske politik i sammenhæng med de større årgange som med sikkerhed vil komme, så er situationen katastrofal," sagde formanden i sin beretning.

Gymnasieelevformanden kritiserer skarpt de konkrete forringelser for at modarbejde enhver form for modernisering og udvikling. Efter Aktivitetskonferencen udtalte Rasmus Meyer Frederiksen:

"Hvordan kan man styrke interna-

tionaliseringen, når amter tvinges til at aflyse studieture? Hvordan kan man snakke om nye, fleksible undervisnings-

former når klassekvotienterne er sendt i frit løb opad? Hvordan kan man styrke IT-kundskaber, når der ikke er råd til computere? For nogle skoler og amter har løsningen været forslag om mere brugerbetaling hos eleverne. Det vil skabe nye klasseskel mellem børn af velhavere og os fra hjem med jævne indkomster. Altså modernisering for eliten og forringelser for de mange."

Formand Rasmus Meyer Frederiksen udtrykte i sin beretning, at det er positivt, at regeringen langt om længe havde fået skudt debatten om en gymnasierreform i gang. Men han udtrykte en stor frygt for, hvad en reform ville

blive brugt til.

"I grove træk er kodeordene i regeringens uddannelsespolitik outputstyring, erhvervsliv og specialisering. Ideen bag regeringens uddannelsespolitik er, at erhvervslivet skal tilfredsstilles. Ikke at der er noget galt i et samspil mellem uddannelse og erhvervsliv. Men problemet er, at regeringen lader erhvervslivets umiddelbare behov være styrende for uddannelsernes indhold, og ikke samfundets og vores interesser," sagde Rasmus Meyer i sin beretningstale.

Mere konkret frygter gymnasieeleverne at især øget specialisering vil ensrette og udhule den brede folkelige studentereksamen:

"Det store spørgsmål er regeringens fagpakke-idé. Vil den i 1. g tvinge 15-16-årige til at træffe valg, der binder deres videre studievalg, samtidig med at det brede almene aspekt nedprioriteres? En øget specialisering vil eliteorientere uddannelserne og svække elevernes evne til at tænke kritisk i større sammenhænge," sagde Rasmus Meyer Frederiksen.

DGS har repræsenteret de danske gymnasieelever siden 1965. Organisationen er en sammenslutning af de lokale elevråd på de enkelte skoler.

Når illegal arbejdskraft legaliseres

For kort tid siden faldt der dom i en sag, hvor en husejer i Lyngby politikreds havde fået renoveret sit hus af tre udenlandske "venner", som "betaling" havde modtaget kost og logi. SiD Lyngby tabte sagen. Husejeren vandt. Det vides ikke, hvor meget de tre østeuropæere havde fået under bordet; men det var med garanti ikke efter overenskomsten.

Det er absolut ikke en enlig svale. Tværtimod er problemet tiltagende.

Jævnligt afsløres det, at gartnerier, landbrug, byggebranchen, plantager osv. bliver grebet i misbrug af arbejdskraft, som arbejder illegalt. Arbejdskraften - uden opholds- og arbejdstilladelse - kommer for langt størsteparten fra østeuropæiske og baltiske lande. De samme

lande, som ligger i seriøse og fremskredne forhandlinger om optagelse i EU.

Når planerne om EU's udvidelse træder i kraft, vil hundredtusinder stå i kø for at komme til "honning"landene i Vesteuropa. De vil erfare det samme, som østtyskerne gjorde, da blev indlemmet i Vesttyskland: Dollars- og Dalls-tilværelsen er ikke gældende for arbejdere, uanset tilhørs- eller opholdssted. Overalt er det klassekampen, der afgør resultaterne og levevilkårene.

De samme hundredtusinder vil samtidigt opleve noget andet. For det første vil de - i den grad de får arbejde - blive sat til det lavest rangerende arbejde blandt de ufaglærte. For det andet risikerer de at

blive mødt med kulde fra deres arbejdskammerater, da de vil optræde i rollen som løntrykkere.

Det er EU's regler om arbejdskraftens frie bevægelighed, der giver også danske arbejdsgivere mulighed for at trykke lønnen med den store arbejdskraftreserve, der vil stå til rådighed.

EU-kapitalen spekulerer kort og godt på en kynisk udbytning af østeuropæere, og samtidig benyttes situationen til at forringe forholdene for den vesteuropæiske arbejdskraft.

Det er i samme lys, at EU og dansk kapital i disse år kræver, at fagbevægelsen svækkes. Derfor føres der angreb på eksklusivbestemmelserne. Derfor skal a-kasserne fravristes fagbevægelsen.

Opsig Hovedaftalen

Den 'danske model' har vidt omfang sikret 'ro på arbejdspladserne'. Nu vil regeringens fjerne det eneste element i hovedaftalen, som sikrer arbejderne mod overgreb: de kollektive blokader. Derfor bør hovedaftalen opsiges.

Det er mere end 103 år siden, at Hovedaftalen blev underskrevet ved septemberforligets indgået i 1899. Lederne i De Samvirkende Forbund (DSF), som i dag svarer til LO, gav derved tilsagn om arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet.

Siden har Hovedaftalen fået en række overbygninger i form af Arbejdsretten, den faglige voldgift m.fl., som hver for sig indeholder en række bestemmelser, heriblandt den forhadte fredspagt, som fratager arbejderne retten til at konflikte i en overenskomstperiode.

Formanden for SiD Grafisk Randers/Århus, Jan Guldmann, slår nu – sammen med mange andre – på tromme for at få Hovedaftalen opsagt:

"Hovedaftalen sikrer arbejdsgiverne den fuldstændige ro på arbejdsmarkedet.

Som lønmodtagere sikrer Hovedaftalen os, at vi gennem kollektive blokader kan skaffe vores medlemmer overenskomster og dermed sikre deres rettigheder.

Nu vil regeringen fjerne denne ret og dermed vores vigtigste del af Hovedaftalen.

Hovedaftalens bortfald vil kunne give et arbejdsmarked uden garanti for overholdelse af indgåede aftaler, og de frie kræfter vil herske i et tæt samspil med et uroligt arbejdsmarked.

Denne virkelighed sidder regeringen fuldstændig overhørig.

Da snak om en sådan fremtid ikke har haft nogen påvirkning, må der handling til, og vi kræver derfor, at hovedbestyrelsen i SiD fremsætter for-

Den danske aftalemodel har været internationalt berømmet som et skoleeksempel på vellykket klasse-samarbejde. EU, arbejdsgiverne og deres regering har imidlertid opsagt den - for at sikre sig endnu større profitter. Danmarks største monopol - oliegi-giganten A.P. Møller - er med til at vise vejen for arbejdsgiverne: I USA var firmaet aktivt som arbejdsgiver i lockouten mod havnearbejderne på Vestkysten. I England fjernede man veloptjente pensionsordninger.

slag om, at LO's hovedbestyrelse inden årets udgang over for DA varsler en opsigelse af Hovedaftalen."

Således fremstår Jan Guldmanns holdning i en kommentar i SiD's *Fagbladet*.

Hvorvidt SiD's hovedbestyrelse

bakker holdningen op er yderst tvivlsomt; men gør ikke relevansen af forslaget mindre.

Hovedaftalen er en vigtig brik for kapitalen, der - med Carl Scharnbergs ord - går ind for kræfternes frie spil, så længe det kun går ud over arbejderne.

-gri

Ældrecheck for de formuende

Det lykkedes Dansk Folkeparti at sætte et håndaftryk på regeringens finanslovsaftale.

Partiet fik igen skabt et omdømme som et socialt parti, da de fik "presset" den såkaldte ældrecheck igennem. For det første er det de fattige selv, der via finansloven betaler for den. For det andet viser

en nærlæsning af lovteksten, at de fleste fattige pensionister slet ingen glæde får af den.

Betingelser er nemlig, at du ikke oven i folkepensionen må oppebære

ATP (arbejdsmarkedets tillægspension) eller have en likvid formue på mere end 53.000 kr.

For samtlige lønmodtagere, der har været tilknyttet arbejdsmarkedet og tvunget til at betale ATP, betyder det, at de ikke får mere glæde af ældrechecken, end et æsel får af guleroden spændt foran næsen.

I stedet vil eksempelvis arbejdsgivere, der går på pension med millionformuer i faste værdier, have krav på Dansk Folkepartis nådesgave.

Strejke i protest mod tillidsmandsfyring

Opmuntret af Fogh-regeringen og den almindelige offensiv mod fagbevægelsen går arbejdskøberne nu også til angreb på de lokale tillidsmænd på virksomhederne. Tillidsmandsbeskyttelse? Spørg arbejderne fra Wittenborg på Fyn.

Arbejderne på automatfabrikken Wittenborg i Odense nedlagde i sidste uge arbejdet i protest mod den seneste fyringsrunde på fabrikken. Man er harme over, at arbejdere med lang anciennitet er blandt de fyrede, herunder ikke mindst med fyringen af en tillidsmand gennem ti år.

- Hvor meget er den såkaldt over-

The logo for WITTENBORG is displayed in a stylized, bold, black font with white letters. The letters are arranged in a slightly curved, perspective view, giving it a three-dimensional appearance. The background is white.

enskomstmæssigt sikre tillidsmandsbeskyttelse værd? spørger de 280 timelønnede arbejdere på virksomheden Wittenborg i Odense om. De nedlagde torsdag arbejdet i protest mod ledelsens uddeling af en stak nye fyresedler, hvor mange arbejdere med en meget lang anciennitet var i blandt, herunder en af deres tillidsmænd gennem de sidste 10 år.

Tillidskvinden Vivian Larsen, der har arbejdet på Wittenborg i 26 år, er ikke selv i tvivl om, hvorfor hun er blandt de udvalgte, som i denne omgang fik fyresedlen. Hun har råbt for meget op. Eller som hun selv udtrykker det over for den lokale avis Fyens Stiftstidende: - *De, der kender mig,*

ved, at jeg giver udtryk for mine holdninger. Berit Nielsen, fællestillidsmand for de timelønnede på Wittenborg, slår fast, er der klart tale om en provokation fra ledelsen side.

- *Det kan ikke være meningen, at tillidsmandbeskyttelsen kun skal gælde i perioder, hvor det går godt for et firma, mens virksomhederne udnytter krisetider til at skille sig af med besværlige tillidsmænd,* siger hun. Ifølge virksomhedens personalechef drejer fyringen sig udelukkende om at stille det set med virksomhedens øjne stærkeste hold oven på den nyeste fyringsrunde. Altså ud med folk, der råber for meget op eller er blevet "for gamle", når chancen byder sig.

Også tillidskvindens fagforening, HK Industri Odense, betegner fyringen som et klart angreb på den såkaldte tillidsmandsbeskyttelse. Der

Kuffertslæbere tilfredse

Omkring 1.000 kuffertslæbere strejkede for et par uger siden i Kastrup Lufthavn. Konflikten var effektiv og forsinkede flytrafikken markant. Årsagen var det belastende arbejdsmiljø, fysisk som psykisk. Det var de mange tunge løft gennem arbejdsdagen, der udgjorde problemet.

Konflikten sluttede, da SAS-ledelsen gav løfte om at ansætte en række personer, der svarer til 25 fuldtidsansatte, i juletiden. Ledelsen har også lovet at følge udviklingen på det psykiske og fysiske arbejdsmiljø.

400 blev til 259

Da den danske stat og A. P. Møller solgte Det Danske Stålvalseværk til de russiske ejere til DanSteel, offentliggjorde de danske ejere en produktionsplan med 400 arbejdspladser. Efter at de russiske ejere har kigget planen efter i svejsningerne, har de reduceret arbejdspladserne til 259.

DanSteel opererer med et produktionsmål på 480.000 tons stålplader årligt.

Tidligere producerede stålvalseværket 750.000 tons om året med omkring 1.000 ansatte.

Stort fald i beskæftigelsen

I forh old til 3. kvartal sidste år er antallet af job reduceret med mere end 20.000. Det største fald er sket i industrien, mens bygge- og anlægsbranchen følger i kølvandet. Den eneste større stigning skete i finansieringsvirksomheder. Det er også her, at den største gennemsnitlige lønfremgang har fundet sted, 4,9 pct. Lønstigning mod et gennemsnit på 4 pct. På det private arbejdsmarked. De laveste stigninger tegner det offentlige marked sig for, hvor specielt de kommunale ansatte må holde for.

Det ser ikke lysere ud for de kommunalt ansatte til næste overenskomstforhandlinger, idet deres forhandlere spekulerer i at begrænse deres vetoret over for forhandlingskartellet KTO.

Den økonomiske krise har bidt sig fast og uddybes

De danske virksomheder nedjuster deres forventninger på stribe, mens de seneste tal for bruttonationalproduktet, BNP, viser et direkte fald fra 2. kvartal til tredje kvartal. Følgerne af den fortsatte og uddybede krise viser sig også i stigende arbejdsløshed. Fremtidsudsigterne er dystre for arbejderklassen og den brede befolkning.

At den økonomiske krise raser for fuld kraft i Danmark som i resten af den kapitalistiske verden, og at krisen uddybes, det er den uhyggelige kendsgerning, selvom det officielt blot hedder, at det økonomiske udsving er udskudt. Endnu en gang. Slap bare af og vent på de gode tider, som venter lige om hjørnet. Fra og med år 2004 går det fremad igen. Det er sikkert og vist, lyder forsikringerne samstemmende fra de ledende politi-

kere, fra de økonomiske eksperter og borgerlige meningsdannere. Selvom

Den økonomiske verdenskrise er også nyliberalismens krise- og imperialistiske organismer som WYO, Verdensbanken og Den Internationale Valutafond har bidraget til at skærpe den.

besværgelserne klinger stadig mere hult.

Arbejdsløsheden er voksende, og udsigterne for næste år er godt 15.000 flere registrerede arbejdsløse. En udvikling, der understreges af de seneste kvartalsregnskaber fra de børsnoterede danske virksomheder. En tredjedel af selskaberne - 26 ud af 77 selskaber - har måttet nedjustere deres forventninger for den nærmeste fremtid som følge af den fortsatte krise. Med yderligere indskrænkninger af produktionen, rationaliseringer samt fyring af ansatte til følge. Krisens byrder kastes som sædvanlig over på den arbejdende befolkning.

At det står slemt til med økonomien, dokumenteres af, at det danske BNP (bruttonationalprodukt) direkte faldt i 3. kvartal - med 1 pct. i forhold til 2. kvartal. Udviklingen var mar-

Krigsforbryderen Al-Khazraji

I sidste uge fik krigsforbryderen Al-Khazraji forlænget sin husarrest, der betyder, at han ikke kan forlade landet for direkte at være i centrum for invasionsplanerne mod Saddam Hussein.

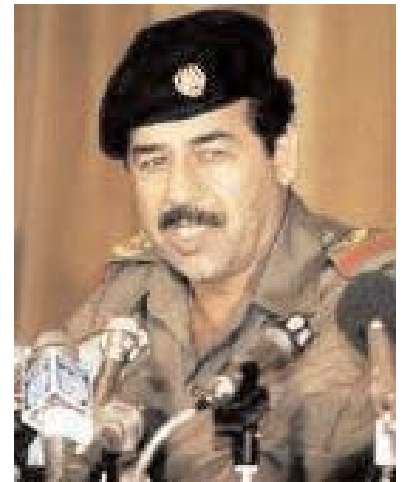
Efter langvarige undersøgelser har dansk politi rejst anklage for folkedrab mod den tidligere irakiske hærchef Nizar Al-Khazraji, der i nogle år har boet i Sorø på såkaldt 'tålt ophold'. Det er en politisk ladet sag med lige så store implikationer som sagen om den tjetsjenske Akhmed Sakajev, som Rusland forlanger udleveret for terrorisme. I forrige uge blev Al-Khazraji anholdt, da han anmodede om at rejse til Saudi-Arabien.

Han ønskede at komme til Saudi-Arabien eller et andet arabisk land for derefter at tage til den kurdiske del af Irak og stå i spidsen for et angreb mod Saddam Hussein.

I stedet blev han 'surrogatvaretægtsfængslet' - dvs. at han skulle aflevere sine rejsepapirer og indvilge i at være under tilsyn af dansk politi. Den danske anholdelse vakte opmærk-

somhed i den internationale presse og huede ikke Bush-administrationen. USA og den amerikanske opkøbte irakiske opposition, som Al-Khazraji tilhører, har både planer om at sætte ham i spidsen for den eksilirakiske del af krigen mod Irak - og tilmed om at lade ham optræde som Saddam Husseins afløser. Selvom de seneste presselæk fra Pentagon tyder på, at man i stedet satser på at indsætte en amerikansk general som militærguvernør og afløser for Saddam.

Al-Khazraji har fra sit eksil i Sorø været særdeles aktiv i de internationale intriger mod Irak i samarbejde med amerikansk efterretningstjeneste og militær. Ifølge Ekstra Bladet (05.08.02) er Al-Khazraji 'hjernen' bag en eksilirakisk gruppe med hovedbase i Danmark, der har opereret med planer om kup mod Saddam Hussein. Gruppens navn er - i engelsk oversættelse - National Foundation for Salvation, NFS. Den 63-årige eksigeneral er ifølge avisen den absolutte top-figur i organisationen, som dog også tæller en række

Al Khazraji - drømmer om at overtage Saddams post

andre fremtrædende eksil-irakere. Nizar Al-Khazraji var generalstabschef for den irakiske hær fra 1987 til 1990. En af de største forbrydelser mod menneskeheden i den nyere tid efter anden verdenskrig blev begået i Halabja i 1988, hvor 5.000 kurdere blev dræbt i løbet af en time ved et gasangreb fra den irakiske hær. Det er ganske enkelt

kant dårligere, end økonomerne på forhånd havde spået, fremgår det af de nyeste tal fra Danmarks Statistik. De såkaldte økonomiske eksperter superoptimistiske spådomme faldt endnu en gang til jorden med et brag. Den kapitalistiske økonomiske krise er langt fra overvundet, tværtimod synes krisen kun at blive stadigt dybere.

Årsagerne til faldet i BNP er ifølge Danmarks Statistik en kraftig lagernedgang samt en nedgang i eksport og offentligt forbrug. De økonomiske eksperter klynger sig dog til deres lyserøde billede af situationen for den danske økonomi. Set i forhold til året før er der ikke tale om noget fald, men om en svag stigning på 0,9 pct. i BNP. Det ser slet ikke så sort ud, betyder de i kor.

Heller ikke inden for EU er der udsigt til bedring. Tværtimod. Arbejdsløsheden vil stige næste år fra 8,2 pct. til 8,3, lyder forudsigelserne i dag. Store monopolvirksomheder som Fiat og Siemens har varslet massefyringer, eller som det kaldes: job-nedskæringer.

umuligt for Al-Khazraji at løbe fra et ansvar for denne aktion - simpelthen fordi han var hærchef. Nervegasserne var i øvrigt leveret af USA til brug for den daværende irakiske krigsførelse mod Iran.

Al-Khazrajis stilling som generalstabschef i den irakiske hær er simpelthen beviset på hans medskyld i alle de brutale forbrydelser mod kurderne i 1980'erne.

De langvarige danske politiundersøgelser, der nu har ført til, at der er rejst tiltale mod eksgeneralen, kom på tværs af de amerikanske planer med Al-Khazraji. I den internationale presse har sigtelsen mod ham simpelthen været omtalt som 'et slag mod den amerikanske krigsforberedelse'. Et større politisk spil har med garanti fundet sted i kulisserne. I modsætning til tilfældet Sakajev er det imidlertid blevet holdt fuldstændig hemmeligt, og dansk presse har overhovedet ikke omtalt amerikansk pression for at forhindre tiltalen mod hærchefen eller for at få den droppet. Der er imidlertid ingen tvivl om, at den er der.

-ko

En klasse til forskel

Da jeg startede på mit job for nogle år siden, havde vi et par introduktionsdage, før vi blev smidt ud i produktionen på vores normale tjeneste. I disse par dage var mødetiden 9.00-16.00.

Her fik vi hele det rosenrøde billede af, hvad der ventede os på vores nye job. Pausen tilbragte vi i kantine, hvor jeg var vildt begejstret over de lækre, højt belagte håndmadder, man kunne købe for en femmer stykket.

Herefter startede jeg så på min normale turnus, der hed fast aftenvagt, og i de efterfølgende måneder havde jeg kun 10 minutters pause, da mine vagter kun var på 5 timer. Siden gik jeg over til fast nat, og da havde kantine lukket, når jeg havde pause, så det var så nemt. Dog tog jeg nogle ekstravagter på aftenholdet og opdagede, at det på det tidspunkt kun var tung industrimad, der blev serveret.

Sidste sommer begyndte kantine så at have nat-åbent efter en underskriftsindsamling blandt arbejderne. Vild jubel hos natfolkene ... Indtil vi så sortimentet. 5 tørre håndmadder, der stod og grinede af os. Senere kunne man også købe en lun ret til 13 kr. Det var resterne af dagens ret fra 6 timer før, som de havde lavet biksemad af, og tit er den blevet kold, inden vores pause begynder.

Personalebladet har til gengæld kunnet præsentere et par meget rosede anmeldelser af kantineforholdene, hvilket undrede en del af os. Mit gæt er, at de er skrevet af folk, der er på arbejde midt på dagen, hvor det er ledelsen og administrationen, der er på arbejde. Og de skal selvfølgelig ikke spises af med det, vi andre får, så på det tidspunkt er der ikke ret meget at udsætte på kvaliteten. Højtbelagt smørrebrød, friskbagt rugbrød, salat-

bar, det store sildebord, morgenkomplet og jeg skal komme efter jer.

Ja, selv betjeningen er mere "kompetent" om dagen, mens det er mere tilfældigt, hvem eller hvad der står der, når vi er på arbejde. Udskiftningen i deres aften- og natpersonale er lige så stor som hos os andre, og de nye folk skal konstant lede efter knapperne på kasseapparatet og bliver helt befippet, hvis én skal betale med dankort. Vi skal helst betale med lige penge, og tit bruger vi 10 minutter af vores pause på at stå i kø. Heldigvis har vi en akkord, der gør, at vi tillader os at forlænge pausen med 5 minutter, men mange af de andre på aften- og natholdene må kyle maden i sig lynhurtigt for at nå tilbage, inden pausen på 25 minutter er forbi, så der er ikke tid til at stå i kø i for lang tid.

Men den slags forhold kender de jo ikke til på de bonede gulve, så de kan rask væk opfinde nye opgaver, vi skal udføre på

den samme tid og dermed løbe stærkere. Og mad? Hvad skal vi dog med det pjat. Bare vi kan overleve en dag mere, så vi kan arbejde for dem i morgen med, er det vel godt nok.

Når man snakker med de gamle kolleger, kan man høre, at det var bedre før. Dengang blev kantine drevet af arbejdsgiveren selv, mens den i dag er udliciteret. Det nuværende firma er blevet sat fra bestillingen fra nytår, og nye kommer ind. Jeg tror, det bliver, som da vi fik nyt rengøringsfirma ind for en del år siden. De var en million kroner billigere – og det var der en grund til! Men selvfølgelig skal de da nok sørge for, at der er et ordentligt udvalg om dagen – hvor ledelsen er på arbejde. Der er en klasse til forskel mellem dag og nat!

plp

Mange tusinde offentligt ansatte i demonstration i Frankrig for at forsvare deres pensionsrettigheder, løn og sikkerhed i ansættelsen.

Nu må arbejderne frem og sætte europæiske dag

Den kapitalistiske verdenskrise har ramt det europæiske kontinent med stor styrke og sendt titusinder af arbejdere ud i massearbejdsløshedens sump. Samtidig har Den europæiske Union og unionsregeringerne fortsat gennemførelsen af deres neoliberale program med privatisering og rasering af den offentlige sektor og nedskæringer af de sociale budgetter – såsom udgifter til pensioner og arbejdsløshedsunderstøttelser.

Billedet er det samme i alle EU-lande, uanset om det er en åbent borgerlig eller en socialdemokratisk eller såkaldt Labour-regering, der er ved magten: De kender kun én vej ud af krisen – at vælte dens byrder over på arbejderklassen og den brede befolkning for at sikre monopolerne og kapitalen deres profitter og gennem oprustning og krig.

Det er ikke bare på verdensplan, at kløften mellem rige og fattige bliver større og større. Den samme proces foregår i Europa, i alle lande i den europæiske union. Den sociale fremgang,

som Unionen har lovet, forbliver et fata morgana. De millioner af arbejdende, som i mange europæiske lande har rejst sig til kamp mod massefyringer, privatiseringer, ødelæggelse af pensionsordninger og understøttelser, fra Fiat-arbejderne i Italien til de offentligt ansatte i Frankrig og de engelske brandmænd, understreger dette.

Den globale dagsorden sættes af Bush-regeringen og USA-imperialismen, som har stillet oprustning og permanent krig i form af 'krig mod terror' og de konkrete krige i Afghanistan og Palæstina, mod Irak og mod andre, i centrum. Den rige verdens krig mod denne verdens fattige. Imperialistisk globalisering gennemtruffet af bomber, raketter og invasionsstyrker.

Og den europæiske Union - som ikke er folkenes, men monopolernes 'Europa', følger med ad denne katastrofale vej. Den har uforbeholdent tilsluttet sig 'krigen mod terror', er i færd

med at udvikle en slags en udrykningsstyrke, og globalt. En lang række tagere i krigen i Afghanistan. Englands Toni Blair i deltagelse i en imperisk Irak, der handler om Mellemøsten.

Samtlige lande har antiterrorlovgivning, som pe og kvæle den politiske klassens kampe og i sæ mod revolutionære org gelse.

Regningen for krigs arbejdende. Den betale ringer, øget udbytning

Den europæiske Uni den superstat og en magt ved siden af USA. ter' kalder Giscard d'I

Arbejdskamp i Frankrig mod privatiseringer

Britiske brandmænd s

erne stå e den sorden

I Rom i Italien gik over 20.000 metalarbejdere i protestmarch mod truende fyringer fra bilkoncernen Fiat.

kraftig Europahær med der skal kunne operere EU-lande er direkte delnistan, mens andre med spidsen forbereder sin alialistisk røverkrig mod olie og kontrol over

gennemført en såkaldt m tager sigte på at stoppe protest og arbejderlig grad retter brodden organisationer og bevæ-

politikken sendes til de s med sociale nedskæ- og blod.

on drømmer om at blive ny imperialistisk super-Europas Forenede Stæsting det allerede. En

superstat med sin egen forfatning, fælles lovgivning, europoliti og eurohær, mønt, regering. Med en kerne af store og rige vesteuropæiske lande og en kødrand af fattige øst- og sydeuropæiske lande. Det forenede imperialistiske borgerskabs bagland for nye globale eventyr, der i det 21. århundrede skal genoplive det 19. og 20.s globale kolonieventyr.

Dette Europa fremhæves som et mønstereksempel på demokrati. Men folkene er aldrig blevet spurgt om det er denne Union de ønsker. Og i de særlige tilfælde, hvor en folkeafstemning er blevet afholdt, som ikke passer de herskende, bliver der dekretet om afstemning, indtil resultatet passer ... som det skete med Danmark om Maastricht-traktaten i 1993 og med Irland om Nice-traktaten i 2002.

Af alle disse grunde befinder unionens topolitikere sig afsondrede i deres fornemme mødelokaler, omgivet af enorme mængder politi, som er parat til at blive sat ind mod protester. I Danmark skød politiet 117 gange ind i en

demonstration af unge den 18. maj 1993, hvor 13 demonstranter og forbipasserende blev såret af skud. Ved topmødet i Gøteborg sidste år gængot svensk politi metoderne.

Det er på tide, at arbejderne træder frem med deres eget program for fred, social fremgang og en socialistisk fremtid og siger fra overfor den herskende klasse. Arbejderprotesterne i mange lande lige nu er blot en begyndelse.

Lad de rige betale krisen! Stop privatiseringer og nyliberal rasering!

**Ingen krig mod Irak!
Stop terrorkrigen!**

**Nej til kapitalens Europa!
Nej til superstat og supermagt EU!**

Arbejderpartiet Kommunisterne APK

Strejker imod Blair.

I Portugal gennemførte 500.000 offentligt ansatte en 24 timers strejke.

Krig i december?

Danmark i krigskoalition mod Irak

NATO-topmødet i Prag fik mange lande på plads i rækkerne bag Bush. Samtidig blev NATO forvandlet til den europæiske arm i 'krigen mod terror'. Og Danmark er med i hele svineriet.

På trods af en massiv folkelig modstand mod Bushs planlagte Irak-krig er dannelsen af en omfattende krigskoalition bag USA en realitet efter NATO-topmødet i Prag.

Op til topmødet havde USA rettet henvendelse til hen ved 60 lande for at få dem til at slutte op bag hans kriminelle felttog. Canada var hurtig til at svare, Australien ville sende elitetropper - og EU's nuværende formandsland Danmark sendte en klar og tydeligt melding om krigsparathed efter et møde i Udenrigspolitisk Nævn. Anders Fogh gjorde sig dermed fortjent til endnu en amerikansk æresdokortitel ved at splitte en europæisk modstand mod krigen.

Bag bravaderne fra topmødet i forbindelse med udvidelsen med syv håndplukkede tidligere østlande (der nu er blevet vestlande) skjuler sig den kendsgerning, at NATO er blevet forvandlet til et redskab for USA's internationale krigsventyr. De syv nye medlemslande i den såkaldte Vilnius 9-gruppe skyndte sig at udforme en erklæring, der gik videre end den officielle NATO-resolution i sin uhæmmede opbakning bag USA

Ruslands accept er sikret gennem lofter fra Bush. Overskrifter fra den internationale presse siger det hele: Tjetjenien er Ruslands 'indre anliggende' (*People's Daily*) og Bush lover at respektere Ruslands økonomiske interesser i Irak (*Yahoo*). De EU-lande, som modsætter sig en Irak-krig, eller fastholder at de i al fald ikke vil deltage, bliver stadig færre. Selv Tyskland, der ikke vil deltage med tropper, vil lade Tyskland selv bruge som opmarch- og baseområde for aggression mod Irak. Desuden sender Tyskland ekstra tropper til besættelsen af Afghanistan - og leverer avan-

cerede raketter og andet militært isenkrum til Israel, der forbereder sig intenst på krigsdeltagelse og etnisk udrensning af palæstinenserne i ly af krigen.

Tyrkiet forsøger at holde lav profil, for det er særdeles vanskeligt for den nye islamiske regering at optræde åbent som tilhænger af det amerikanske kors-tog, men landet forbereder at spille rollen som loyal allieret. Blandt andet tages der nu praktiske skridt til at modtage enorme flygtningemængder i lejre oprettet af Tyrkiet i irakisk Kurdistan.

Der er tilmed forlydender om, at Iran - en af Bushs 'slyngelstater' - samarbejder med USA i forberedelsen af krigen ved at videregive militære oplysninger omkring Irak.

Krigens pris

Dannelsen af krigskoalition er ikke kun af militær og politisk betydning. Den amerikanske krigsplan kalkulerer med, at det er amerikanske og britiske tropper, suppleret med mindre kurdiske og eksilirakiske styrker, der skal gennemføre det militære hovedslag. Betydningen ligger ikke mindst på det økonomiske område: Hvem skal betale reg-

ningen for krigen?

Det lykkedes den ældre Bush at vælte de fleste krigsomkostninger over på sine allierede. I forbindelse med Golfkrigen i 1990 gennemførte han, hvad der blev kaldt 'Operation Raslebøsse' (Operation Tin Cup) for at få penge af mere eller mindre vrangvillige allierede. Regningen for de amerikanske skatteydere endte med kun at blive omkring syv milliarder dollars, en brøkdel af de samlede omkostninger. Resten blev tørret af på de allierede - Danmark indbefattet. Og på Irak selv.

Den nye krig bliver dyrere end den første, også fordi den forudsætter en langvarig besættelse af Irak. 'Optimistiske' beregninger fra den amerikanske kongres taler om hen ved 200 milliarder

dollars. Der er ingen tvivl om, at Bush Jr. vil forsøge at tørre den af på sine allierede - Danmark indbefattet. Men der er heller ingen tvivl om, at USA kommer til at bære en langt større del af krigsudgifterne selv denne gang.

Den første Golf-krig kostede i nutidens mønt omkring 80 mia. dollars.

USA vil krig 'uanset hvad'

FN's våbeninspektører har i mellemtiden påbegyndt deres arbejde. Mens de ikke har fundet masseødelæggelsesvåben, og heller ikke irakere, som ikke var villige til at samarbejde. Til gengæld har deres inspektioner afsløret Tony Blairs løgne: En inspektion af nogle af de steder, han i rapporter til parlamentet hævdede producerede masseødelæggelsesvåben, fandt kun sønderbombede ruiner.

Et kritisk tidspunkt i forhold til en krig ligger allerede den 8. december, hvor Irak skal aflevere en fuldstændig rapport om deres masseødelæggelsesvåben. Hævder landet fortsat, det ikke har nogen, vil det blive anset for en løgn - og et krigspåskud. Laver det en liste over masseødelæggelsesvåben, vil det afsløre sig som dybt utroværdigt - og levere et krigspåskud.

Samtidig er en operationel generalstab for Irak-krigen kommet på plads i Qatar, hjemlandet for tv-stationen Al Jazeera. Det er derfra, selve krigen vil blive styret - med omfattende bombardementer og en efterfølgende invasion, der vil ende med indtagelse af Bagdad. De fleste hangarskibe er på plads - de sidste ankommer 15. december. Forventningerne til en snarlig krig udtrykkes i den proamerikanske presse med overskrifter som 'X-mas-blitz' - julebombardement.

Krigen er ved at være der. De militære forberedelser er stort set afsluttede. De diplomatiske fik et afgørende genembrud med vedtagelsen af Sikkerhedsrådets nye resolution om Irak, der ikke bare har givet USA et figenblad for krig, men også givet de af den folkelige modstand trængte krigspartnere et påskud: FN-regi. Det har bare ikke noget med virkeligheden at gøre. Krigen kommer alligevel. Eller som Richard

USA: Regeringen tyer til fascisme

Den amerikanske kongres vedtog den 20. november med overvældende støtte fra både republikanerne og demokraterne at oprette et nyt ministerium, Ministeriet for Indenlandsk Sikkerhed (DHS).

Loven er kaldt det uigenkaldelige skridt til Big Brother - eller som denne kommentar fra *The Worker* siger: 'Regeringen tyer til fascisme'.

Den nye lov vil være den mest omfattende reorganisering af den føderale regering siden Anden Verdenskrig og vil sammenslutte 22 føderale enheder, inkl. spionage- og kontraspionagetjenesten, kystvagten, indvandringsmyndighederne og dele af FBI og CIA. DHS vil komme til at beskæftige 170.000 mennesker og have et årligt budget på 40 mia. dollars.

DHS vil yderligere centralisere regeringens undertrykkelsesapparat og underminere befolkningens demokratiske rettigheder. Bl.a. vil DHS få vidtrækkende beføjelser til at foretage overvågning og efterretningsarbejde. DHS vil være undtaget fra adskillige bestemmelser i loven om indsigt i den offentlige forvaltning (Freedom of Information Act, o.a.) og dermed få mulighed for at opbevare hemmelige informationer om politiske organisationer og aktivister. DHS vil også give føderale politistyrker nye beføjelser til at intervenere i "nationale undtagelsestilstande", "civile uroligheder" og i det lokale politis anliggender. Bush-regeringen benytter også denne reorganisering af de føderale institutioner som en anledning til at omskrive love vedrørende statsadministrationen og underminere regeringsmedarbejderes ret til faglig organisering og overenskomst.

Oprettelsen af DHS er en del af den amerikanske regerings stigende fascisering. I løbet af det sidste år har regeringen bl.a.:

* vedtaget adskillige love, som fx

loven om fædrelandet (USA Patriot Act, o.a.), der kriminaliserer dissens og politisk opposition, krænker privatlivets fred og udvider beføjelserne til de hemmelige tjenester (CIA m.fl.), giver regeringen tilladelse til at fængsle folk uden normal rettergang osv.

* sluppet et rædselsregimentet løs i indvandrerkvartalerne og begyndt at udpege og forfølge forskellige personer og organisationer, som er imod regeringens krigsprogram.

* påtvunget et program for regeringens indoktrinering og chauvinisme i de offentlige skoler.

* styrket sit undertrykkelsesapparat på lokalt, delstatsligt og føderalt plan. Regeringen forsøger at retfærdiggøre denne fascisering ved at påstå, at "krigen mod terrorismen" har skabt en "national krise" og en "national undtagelsestilstand". Og ifølge regeringens logik kan de "nationale interesser" kun fortolkes og forsvares af den udøvende myndighed, dvs. Bush-regeringen. Derfor er det nødvendigt at tilrane sig ubegrænset og absolut magt for at sikre selve det amerikanske folks overlevelse.

Dette ophæver fuldstændigt befolkningens demokratiske rettigheder. Selve begrebet "umistelige rettigheder" opstod for at udtrykke, at folket er den eneste suveræne magt, og for at give folket visse garantier mod vilkårlig tilraning af magt. Med andre ord behøves rettigheder mest af alt, når der er "undtagelsestilstande", så folket kan beskytte sig selv mod regeringen.

Kendsgerningen er i dag som i fortiden, at regeringen bruger termer som "national sikkerhed" og "nationale interesser" for at forfægte, at storkapitalistklassens interesser også er folkets og

hele landets interesser.

Og det er præcis, fordi det kapitalistiske program i virkeligheden er et program for aggressive, imperialistiske krige, et program for tyveri af statskassen og forøgelse af udbytningen af folket, et racistisk program, at regeringen finder det nødvendigt at styrke sit undertrykkelsesapparat.

Kapitalisterne ved, at de ikke kan vinde og ikke vinder folkets politiske tillid. Kapitalisterne og deres regering forbereder at undertrykke oppositionelle holdninger og folkets rettigheder, fordi de ved, at de kapitalistiske synspunkter ikke tåler dagens lys, og at folket vil blive ved med at gøre modstand mod deres krigsprogram. Med andre ord: Selve det faktum, at kapitalisterne tyer til fascisme, at de behøver fascisme, viser deres dødelige svaghed, viser, at deres mål og program er i modsætning til det store flertal af befolkningen.

Kampen mod den voksende fascisme er ikke en isoleret ting, men en del af den folkelige kamp mod krig og udbytning, en del af kampen for at besejre kapitalisternes reaktionære dagsorden og gøre folkets dagsorden til retningslinjen for landet. Derfor: Den bedste måde at overvinde angrebene på befolkningens rettigheder er at fortsætte udøvelsen af disse ved at organisere sig imod "krigen mod terrorismen" og hele det kapitalistiske program. Vejen til at besejre fascismen er, at arbejderklassen og folket styrker deres uafhængige politiske bevægelse, vinder den politiske magt og frembringer de grundlæggende sociale, økonomiske og politiske forandringer, der er nødvendige for at skabe et samfund, der garanterer fred, demokrati og folkets rettigheder.

The Worker 19. november 2002
Organ for USA's arbejderparti
(WPUSA). Oversat af Michael Jensen.

Perle, Bushs 'nationale sikkerhedsrådgiver' og internationale krigshetzer, erklærede over for forbløffede britiske parlamentsmedlemmer: Der bliver krig uanset hvad.

George Bush Jr.s krigskoalition til den anden Golfkrig er mindre end Geor-

ge Sr.s Men den er der.

Det er ved at være sidste udkald for at den offentlige mening ved at markere sig massivt kan nå at forhindre krigen. 'Statsmændene', 'politikere' og diplomaterne vil ikke. De støtter den. Med Anders Fogh i en særlig beskiddet rolle

som fjerdemand ved det makabre kortbord sammen med Bush, Blair og Sharon. Som EU-formand gav Fogh signal til krig – og ikke til en politik imod krig fra EU's side, eller fra dansk side. Det officielle Danmark er med i hele svineriet.

Nej til dansk og EU-krigsdeltagelse

Et stort flertal af den danske befolkning er imod Bushs planlagte krig mod Irak og mod dansk krigsdeltagelse.

Alligevel har Fogh-regeringen og et flertal i Folketinget meddelt USA, at Danmark er klar til at deltage i den kriminelle amerikanske krig mod Irak, som er under forberedelse, og som kan begynde allerede i december. Det irakiske folk har lidt nok under 10 års krig og sanktioner, der har kostet mere end halvanden million mennesker l i v e t . Fogh-regeringens og folketingsflertallets beslutning om at deltage i en ny Irak-krig gør dem til medskyldige i en ny forbrydelse, der forberedes mod det irakiske folk og mod menneskeheden.

Fogh-regeringen handler i modstrid med flertallets vilje og har til verden sendt et signal om, at *Danmark handler som vasal af USA.*

Danmark er i forvejen direkte krigsdeltager i en anden af USA's krige, nemlig besættelsen af Afghanistan. Fra baser i Kirgisistan bomber danske F-16-fly med en last af masseødelæggelsesvåben på amerikansk kommando mål i Afghanistan.

Danmark skal ikke deltage i nogen af USA's krige, men trække alle fly og soldater ud af Afghanistan-krigen.

Bushs krig er en imperialistisk krig. Den handler om at få kontrol med den irakiske olie og om politisk og militær kontrol over Mellemøsten. Den vil sætte Mellemøsten i brand - og umiddelbart få katastrofale konsekvenser for den palæstinensiske befolkning, som står over for Ariel Sharons zionistiske Israel, som både hver dag kræver talrige FN-resolutioner og besidder det frygteligste af alle masseødelæggelsesvåben: atomvåben.

Selv hvis krigen ikke bliver et spørgsmål om et felttog for en krigskoalition, anført af USA, men påberåber sig en resolution fra sikkerhedsrådet, vil den være en forbrydelse og i strid med FN's charter.

Fogh-regeringens tilslutning til kri-

gen står i skærende modstrid til en *dansk fredspolitik, der kunne og burde arbejde for, at FN får taget afstand fra den amerikanske krigsplan.*

Bush, Tony Blair og Ariel Sharon udgør en trio for krig. Det er denne krigsalliance, Fogh-regeringen som et ekko kobler sig på. Den danske tilslutning til en forbryderisk krig får en særlig negativ dimension, fordi *Danmark som EU-formandsland burde og kunne arbejde for, at EU holder sig uden for og tager afstand fra krigen.*

Faren for en krig mod Irak er akut. Den kan allerede iværksættes i december måned.

Initiativet 'Stop Terrorkrigen' opfordrer den danske befolkning til NU at forstærke protesterne mod regeringens krigspolitik og mod dansk og EU-deltagelse i en kommende Irak-krig.

Hold møder på arbejdspladser og uddannelsessteder, i byerne landet rundt, og skaf information om krigen. Spred viden om den - spred kundskab om den store internationale og danske antikrigsbevægelse, der er under udvikling. Aktionér omkring krigen. I andre krigsdeltagende lande er undervisning blevet nedlagt, lærestalter besat og krigsmodstanden gjort mærkbart synlig. Ikke bare møder og demonstrationer, men også aktioner baseret på civil ulydighed er på sin plads.

Vi opfordrer lige nu til at synliggøre krigsmodstanden under det kommende EU-topmøde i København 12.-14. december. Vi opfordrer i særlig grad til at støtte demonstrationen *fredag den 13. december mod terrorkrig og Irak-krig og dansk og EU-krigsdeltagelse, arrangeret af initiativet København 2002-Copenhagen 2002 (Axeltorv 15.30).* Og vi opfordrer til at deltage i initiativet Ingen krig mod Iraks antikrigsblokke på de to demonstrationer lørdag (arrangeret af 'For et andet Europa' og 'Stop Volden').

København den 25. november 2002
Stop Terrorkrigen

Stop det

Det nylige NATO-topmøde i Prag stadfæstede alliancens nye strategi, som tillader den at gå i krig overalt på kloden, hvor dens ledende magt USA anser det for formålstjenligt.

NATO blev i sin tid oprettet som en angiveligt ren defensiv alliance under den kolde krig, som ikke ville operere uden for medlemsstaternes territorier og kun i selvforsvar. I stedet for at blive opløst i forbindelse med dens modstykke Warszawapagtens opløsning har den givet sig selv nye mål.

Det 'nye' NATO vil kunne gå i krig som en militær understøttelse af den af USA proklamerede 'krig mod terror'. Det er en militærblok af imperialistiske lande, med nogle tidligere østbloklænder som vedhæng.

At det er den rige verdens militærblok, som skal kunne sættes ind overalt i og imod den fattige verden, blev endnu tydeligere i Prag.

Det blev hilst som et historisk skridt, at syv tidligere østbloklænder blev optaget som medlemmer af alliancen: Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Rumænien, Slovakiet og Slovenien. Tre andre lande blev anbefalet til kommende medlemskab: Albanien, Kroatien og Makedonien. Disse lande bliver i realiteten ikke andet end redskaber for USA's globale militære strategi og deres soldater kanonføde for imperialismen. De fleste af disse har erstattet en sovjetisk paraply og Warszawa-pagten med en amerikansk paraply og NATO-medlemskab.

Topmødet i Prag understregede sin karakter af en aggressiv global krigsalliance med beslutningen om at oprette en såkaldt reaktionsstyrke - en hurtig udrykningsstyrke på 25.000 mand til indsættelse i globale brændpunkter - betegnet som NATO Response Force. Også Danmark vil indgå i denne udrykningsstyrke, som vil blive anvendt som et led i amerikansk militærstrategi.

NATO-topmødet gav endvidere udtryk for støtte til USA's planlagte krig i Irak, og en hel del af NATO-lænderne (indbefattet Danmark) har givet

'nye' NATO!

udtryk for, at de deltager i den nye krigsalliance, George W. Bush er ved at stable på benene.

Alt dette viser, at NATO er et redskab i den amerikanske imperialismes hænder, i realiteten den europæiske arm af USA's 'krig mod terror'.

Danmark sagde ja til det hele, ja til USA's plan. Fogh-regeringen sendte et signal til verden om, at Danmark ikke har en selvstændig fredspolitik, men handler som vasal af USA.

Initiativet Stop Terrorkrigen opfordrer til at rejse modstanden mod dette 'nye' NATO, USA's og den rige verdens militære jernnæve.

Vi arbejder for, at Danmark trækkes ud af denne aggressive militærblok, og at den bliver opløst.

STOP TERRORKRIGEN

25. november 2002

**Vis krigsmodstanden
under topmødet**

**Deltag i demonstrationen
fredag den 13.
kl. 15.30 ved Axeltorv**

**Info:
www.copenhagen2000.dk**

Nej til missilskjoldet!

Ingen dansk-grønlandsk accept!

I flere år har først den socialdemokratisk ledede regering og siden hendes efterfølger, den nuværende Venstre-ledede regering, lurepasset over for USA's offentligt kendte planer om opbygningen af et missilskjold. Hver gang regeringerne er blevet konfronteret med spørgsmålet om Danmarks stilling til opbygningen af et sådan missilskjold, har undskyldningen været, at der ikke forelå nogen officiel henvendelse på området.

Med USA's henstilling til NATO-topmødet i Prag om at undersøge mulighederne for et fælles NATO-missilskjold kunne den danske regering ikke længere opretholde sin tavshed. Den kom ud af busken og afslørede, hvilken holdning den hele tiden har båret rundt på, men ikke turde sige offentligt, nemlig at den støtter op om USA's missilskjoldsplaner. Således udtalte udenrigsminister Per Stig Møller at: *"Det er i fredens tjeneste. Det kan ikke være andet. Det er præcis for at beskytte befolkningen imod, at der kommer missiler i hovedet på os"*.

Intet kunne være mere urigtigt, end at missilskjoldet skulle være i *"fredens tjeneste"*. USA planer for opbygningen af et missilskjold har allerede ført til skrotningen af ABM-aftalen, som i en vis grad forpligtede de to største atommagter, USA og Rusland (førhen Sovjetunionen), til ikke at opruste umådeholdent på området. Hvis det er teknisk muligt for USA at opbygge et effektivt missilskjold, der inkluderer brugen af Thuleradaren på Grønland, vil det bl.a. medføre, at:

* USA opnår en særstatus blandt atommagterne, der fritstiller USA til at anvende sine atomvåben og efterfølgende ikke selv blive ramt. Altså øges faren for angreb med atomvåben.

* andre atommagter, såsom f.eks. Rusland og Kina, vil se sig nødsaget til at udvide og effektivisere deres atomvåbenarsenaler, således at de ikke er

forsvarsløse overfor USA. Altså fører det til storstilet militær- og atomvåbenoprustning.

* Grønland bliver gjort til umiddelbart bombemål.

Opbygningen af et missilskjold vil således, uanset om USA gennemfører planerne på egen hånd eller leder dets gennemførelse under NATO-paraplyen, ikke føre til en mere fredelig eller stabil verden. Missilskjoldet vil koste et afsindigt millionbeløb, der i stedet kunne anvendes på at brødføde verdens befolkning.

Missilskjoldet er blevet en integreret del af Bush-administrations doktrin og strategi for verdensherredømme. En doktrin som inkluderer tilsidesættelse af og afståelse fra nye internationale aftaler, ekstrem militær oprustning, offensiv anvendelse af atomvåben, "forebyggende krig" og væbnet intervention overalt på kloden. Missilskjoldet vil medføre en yderligere forskydning af den militære ligevægt, der opstod oven på 2. verdenskrig, hvor USA udbygger sin supermagt-særstatus. Faren for anvendelse af atomvåben vil forøges kraftigt, et våbenkapløb af hidtil uset omfang vil igangsættes og Grønland som sagt blive konverteret til et sikkert bombemål.

Vi kræver derfor, at den danske regering og folkettingen tager afstand fra ethvert tiltag fra USA's side til opbygning af et missilskjold! Vi kræver, at den danske regering og folkettingen stopper med at anvende Grønland som et internationalt trumfkort i sin forsvars-, udenrigs- og sikkerhedspolitik! Grønland bør tilhøre grønlænderne, hverken Danmark eller USA!

**Stop Terrorkrigen
25. november 2002**

En ny side vendes i Ecuadors historie

Af En Marcha

Sejren til Lucio Gutiérrez i præsidentvalget søndag den 24. november åbner en reel mulighed for begyndelsen på en periode med positive forandringer for Ecuadors folk. Oligarkiet og imperialismen er blevet slået, og Ecuadors arbejdere og folk har opnået en meget betydningsfuld politisk sejr uden fortilfælde i historien.

I denne anden valggrunde har folket været nødt til at overvinde en aggressiv antikommunistisk kampagne, som blev lanceret af oligarkiet med Álvaro Noboa i spidsen, og har herved bevist, at i den folkelige bevidsthed har nødvendigheden af at få en regering, der stiller sig i spidsen for virkeliggørelsen af økonomiske, politiske og sociale forandringer, vundet indpas.

Vort parti arbejdede fra første valgrunde sammen med alle organisationerne i Folkelig Enhed (Unidad Popular, o.a.) til fordel for Lucio Gutiérrez's og Alfredo Palacios kandidatur, fordi dette dannedes midt i den kamp, som vi og andre folkelige organisationer kæmper mod nyliberalismen og korruptionen, og fordi deres program for at bekæmpe landets aktuelle krise indeholder elementer til gavn for folket og elementer af modstand mod udenlandsk indblanding, aspekter, der for deres fuldstændige udmøntning kræver dannelsen af en folkelig regering.

Men Gutiérrez's valgsejr betyder endnu ikke sejren for det politiske projekt, som folket stemte for. Der er mange faktorer og kræfter, som virker i den ene eller anden retning, og som i den kommende regering kan sikre gennemførelsen af vigtige folkelige krav eller fortsætte med at give folket det, som det indtil nu har modtaget, dvs. intet.

Det er blevet klart, at Lucio Gutiérrez's kandidatur er i modsætning til det kreolske oligarkis og den amerikanske ambassades interesser og forhåbninger, og selvfølgelig vil disse kræfter ikke sidde med armene over kors, hvilket de

heller ikke gjorde under den sidste valgkamp. Pression, intriger, afpresning og provokationer for at dreje den kurs, som Gutiérrez har lovet for sin regering, vil vise sig på den ene eller anden måde og konstant. Og vi kan ikke afvise, at formålet er at vælte regeringen.

Men pression og intriger vil ikke kun komme fra borgerskabet og imperialismen. De vil også manifestere sig i positioner med "venstre-børnesygdomme" som dem, der nu udtrykkes af ledelsen i den såkaldte Koordination for Sociale Bevægelser (Coordinadora de Movimientos Sociales, o.a.), der allerede før afslutningen af den anden valggrunde erklærede sig i opposition til Gutiérrez ved at true med at trække sin støtte tilbage, hvortil arbejderne spørger sig selv: Hvilken støtte til Lucio gav de egentlig? Der vil heller ikke mangle positioner med trotskistisk ophav, som fordømmer den nye regering på grund af en "beskyttende" holdning og kræver socialistiske forandringer. I en tidligere leder i En Marcha gør vi også opmærksom på faren for politisk sektarisme og ensidighed fra de folkelige kræfter, der omgiver Gutiérrez.

Under disse betingelser afhænger den kommende regerings folkelige indhold af to vigtige aspekter: For det første af, hvorvidt Lucio Gutiérrez fjerner sig fra essensen af det program, der blev præsenteret i den første valggrunde, et program, der forsvarer den nationale suverænitæt og massernes materielle og åndelige behov samt respekterer og fremmer arbejderne og folkenes rettig-

heder. Og for det andet af, om de organiserede masser spiller en hovedrolle i regeringen. Disse må være lederne af de forandringer, som de higer efter, og deres organisationer må fremsætte politiske forslag og være forpligtet til at arbejde for deres gennemførelse. De må også blive aktive forsvarere af de fremskridt, der gradvist erobres. Hvis Gutiérrez støtter sig på masserne og deres politiske programmer, vil det blive en stærk regering, der står over for de stormløb, som folkets fjender vil foretage, og i realiteten vil den omdanne sig til Ecuadors første folkelige regering.

For os - som de kommunister vi er - er forskellen mellem en folkelig regering og en revolutionær regering klar. Vi har støttet Gutiérrez og samtidig været klar over den rækkevidde, som hans politiske program har, og vi vil fortsætte med at støtte ham i den grad, at han ikke afviger fra dettes grundlæggende indhold. Naturligvis ved vi, at der ikke er tale om en revolutionær regering. Denne erobrer arbejderklassen ved politisk og militært at besejre borgerskabet, ved med magt at overtage den kapitalistiske stat for på dens aske at bygge den socialistiske stat, hvilket betyder at gøre en ende på udbytningen af lønarbejdet og på den private ejendomsret. Dette er ikke Gutiérrez-regeringens natur, og vi må forstå den begrænsning, som den har.

Til trods for dette udtrykkes den revolutionære position i dag ved at bidrage til - med al initiativ og kraft - at Gutiérrez virkelig kan lede en folkelig enhedsregering.

En Marcha, nr. 1162,
26. november - 5. december 2002
- organ for Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLE).

Oversat af Michael Jensen.

England ville bruge atomvåben mod Tyskland

Nyligt deklassificerede dokumenter viser, at England under 2. verdenskrig overvejede at bruge atomvåben mod Tyskland. Berlin og Dresden kunne være blevet 'Hiroshima' og 'Nagasaki'.

De nye oplysninger stammer fra Guy Liddells hidtil hemmeligt-stempled dagbøger fra 1939-45. Liddell var leder af spionageorganisationen MI5's B-afdeling. Forslaget om at bruge atomvåben mod Tyskland blev drøftet i august 1944 som reaktion på rapporter om det tyske V2-program, der var ved at udvikle propelraketter til at bombardere engelske byer.

Det skriver den australske avis The Age (2.12.02).

På dette tidspunkt havde englænderne luftherredømmet over Tyskland og bombarderede dagligt tyske mål, indbefattet en lang række tyske storbyer og deres civilbefolkning. Men englænderne havde ikke noget effektivt værn mod de ubemandede raketter, som Hitler satsede stort på. Derfor diskuterede Liddell muligheden for at bruge de nye amerikanske atomvåben, som var under udvikling, med lederen af MI6 Sir Stewart Menzies. Ifølge dagbogen foreslog han, at 'atomvåbnene skulle bruges som trussel om gengældelse over for tyskerne, hvis de brugte V2.'

De britiske topefterretningsfolk foreslog derpå premierminister Winston Churchill, at han skulle rejse spørgsmålet brug af atomvåben mod Tyskland over for den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt.

Det videre forløb for forslaget kendes ikke – bortset fra, at det altså blev Hiroshima og Nagasaki, der som de første byer blev udslettet af atomvåben.

To uger efter de første drøftelser af atomgengældelse – den 7. september 1944 – indledte Hitler Operation Pingvin, som i de følgende måneder frem til krigsafslutningen lod mere end 3.000 V2 raketter regne ned over England. Alene i London blev 2274 personer dræbt.

Det var imidlertid ikke forbehold overfor anvendelsen af atomvåben – heller ikke mod civile mål som byerne Hiroshima og Nagasaki – der forhindrede atomvåbnene i først at blive afprøvet på Tyskland. Franklin D. Roosevelt bedrog simpelthen verden, da han efter de første atombombninger hævdede, at de var blevet nedkastet mod militære mål. Kendsgerningen er, at de blev brugt mod civilbefolkningen i japanske storbyer – og på et tidspunkt, hvor Japan var på nippet til at kapitulere.

Churchill forsvarede den 10. august 1945 – dagen efter bombningen af Nagasaki - uforbeholdent den amerikanske anvendelse af atomvåben med det argument, at det enorme dødstal betød en tidlig afslutning på krigen mod Japan. Churchill, der kæmpede for at bevare det svækkede engelske imperiums globale magtpositioner, kritiserede

de tilmed amerikanerne for ikke at bruge atomvåbnene i tilstrækkelig grad som trussel over for Sovjetunionen for at 'få Stalin til at opføre sig fornuftigt og anstændigt i Europa' – det vil sige give England større indflydelse på efterkrigstidens Europa, end det faktisk fik.

Moralsk retfærdiggjorde Churchill også anvendelsen af atomvåben mod en forsvarsløs civilbefolkning. I en samtale med Lord Mountbatten i 1946 erklærede han, at det var et 'alvorligt spørgsmål for Historien': - *Jeg kan tilmed af min Skaber blive spurgt om, hvorfor jeg brugte dem, men jeg vil forsvare mig energisk og vil spørge igen: 'Hvorfor gav du os kundskab om dem på et tidspunkt, hvor menneskeheden var involveret i rasende kampe?'*

Den krigsgale Tony Blair har erklæret Winston Churchill som sit forbillede og som 'alle tiders største statsmand' – men Historien har fældet sin dom over atomvåbnene: Det er forbryderiske og kriminelle våben, som bør afskaffes.

Det er imidlertid ikke den vej, de engelske og amerikanske imperialister går: Atomvåbnene er blevet yderligere sofistikeret, og Bush-regeringen taler nu åbent om at bruge dem i 'forebyggende krige', som man betegner den forestående Irak-krig som. Blair har på forhånd gjort klart, at han vil følge sin britiske forgængers eksempel – reduceret til et ekko af USA.

Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti har afholdt sin 5. kongres

Kommuniké

Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF) har for nylig og med succes afholdt sin 5. kongres.

Kongressen lavede en grundig status over hele det arbejde, som er blevet udført i perioden fra 1995, hvor sidste kongres afholdtes, og frem til i dag. Denne lange periode, som har været rig på politiske begivenheder, begyndte oven på den omfattende sociale bevægelse i december 1995, et stærkt øjeblik for klassekampen i Frankrig, der havde vigtige nationale og endog internationale eftervirkninger. Perioden slutter med indsættelsen af et populistisk højre med nationalistiske toner på alle niveauer i staten samt nederlaget for den reformistiske venstrefløj, som ivrigt har forsvaret monopolernes interesser.

Internationalt er perioden – efter september 2001 – karakteriseret af en krigspolitik om nyopdeling drevet frem af den amerikanske imperialisme, en politik for destabilisering af strategiske områder, særligt dem, der indeholder klodens oliereserver. Denne aggressive politik, der føres som ”kampen mod terrorismen”, har til formål at sikre den amerikanske supermagt et verdensherredømme på bekostning af andre imperialistmagter. Det er folkene, som er hovedofrene for denne politik; i går var det det afghanske folk, som blev smadret under ”den internationale koalitions” tæppebombninger, i dag er målet det irakiske folk, i morgen det iranske osv.

Kongressen analyserede detaljeret den franske imperialismes politik, hvis bannerfører, Chirac, har øget de verbale reserver mod USA's politik. Dette afspejler visse interimperialistiske modsætninger mellem en dominerende imperialistmagt på verdensplan og en imperialistmagt af anden rang, der forsøger at bevare sin indflydelsessfære i Afrika og sine økonomiske og politiske bånd til monarkierne og oliestaterne i Mellemøsten.

Frankrigs nykoloniale herredømme i Afrika støder på samme tid på voksende modstand fra folkene og på indblan-

ding fra rivaliserende imperialistmagter. Den nuværende reaktionære krig, der raser i Elfenbenskysten og truer med at bredde sig til hele regionen, er en dramatisk illustration af dette.

Som kongressen understregede, har partiet – på alle vigtige tidspunkter i klassekampen og på alle de fronter, hvor det arbejder – anstrengt sig for at komme frem med arbejderklassens synspunkter, styrke den folkelige modstand mod monopolernes diktat, forene de forskellige folkelige lag og udvikle

den internationale solidaritet med folkenes kamp. Det er i denne ånd, at partiet har arbejdet for aktionsenhed med franske og udenlandske organisationer i forhold til at mobilisere imod den imperialistiske krig mod Irak. Kongressen besluttede at styrke denne orientering og forsøge at vinde yderligere andre kræfter.

Kongressen viede en betydelig del af sit arbejde til analysen af højrefløjens politik. Denne har taget ved lære af sine tidligere nederlag og profiterer dygtigt af den ånd af ”forsoning”, der fortsat kendetegner den reformistiske venstrefløj, som er blevet kastet ud i opposition. Højrefløjen opretter en mere og mere repressiv stat med mere og mere politistatslignende karakter, en stat, som retter sig imod de fattige, de af krisen marginaliserede grupper og de unge, og som kriminaliserer alle former for social protest. Denne politik, der præsenteres i et populistisk lys, har ikke andet mål end at lade arbejderklassen og masserne betale krisen. Kongressen opsummerede partiets fremtidige politiske orientering i følgende paroler:

Det er kapitalen, der skal betale sin egen krise!

Nej til monopolernes diktat!

Sammen mod imperialismen og dens krigs- og fattigdomspolitik!

Partiets centralorgan, La Forge, vedbliver at være et afgørende redskab for udbredelsen af partiets synspunkter, dets analyser, dets forslag til aktioner, dets konkrete arbejde på klassekampens forskellige felter og til organisering. Kongressen besluttede mere systematisk at oprette kredse af læsere af La Forge og grupper til udbredelsen af avisen.

Kongressen lavede ligeledes en status over partiets internationalistiske arbejde i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, der lige har afholdt møde i Danmark. Adskillige marxistisk-leninistiske partier og organisationer sendte hilsner til kongressen. Kongressen bekræftede partiets engagement i arbejdet for at udvikle den internationale kommunistiske bevægelse, i tæt forbindelse med arbejderklassens og folkenes kamp, imod imperialismen og for national og social frigørelse.

Til sidst valgte kongressen en styrket centralkomité, som er ansvarlig for at igangsætte udmøntningen af de vedtagne politiske og organisatoriske beslutninger. Centralkomitéen er særligt ansvarlig for at publicere de politiske dokumenter fra denne 5. kongres.

Kongressen var kendetegnet ved et seriøst og intensivt arbejde fra alle de delegerede. Og i en stor ånd af revolutionær enhed afsluttede forsamlingen denne 5. kongres med at afsynge Internationale.

November 2002

Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF)
Centralkomiteen

De sortes sorte bibel

'Kommunismens Sorte Bog' er nu, i 2002, blevet oversat fra fransk og udgivet på dansk af Høst & Søn. Det har taget lang tid at få denne sorte bibel oversat til dansk – mere end fem år efter den udkom. Den blev taget under behandling i Kommunistisk Politik 24, 1998, under overskriften 'Antikommunismens sorte bibel', hvor dens uvederhæftige og propagandistiske karakter og formål blev påvist.

Således præsenteredes den der: *"Politikens chefredaktør Thøger Seidenfaden brugte en helside i sin avis på at give den en plads ved siden af Den hellige Bog på det rettroende borgerskabs natbord. Eller måske snarere til erstatning.*

Den er udkommet på italiensk, hvor den korruptionstiltalte tidligere præsident, TV-magnaten Berlusconi har udgivet den på et af sine forlag, og distribueret den gratis i tusindvis af eksemplarer til gamle og ny fascister og reaktionære. I Frankrig fik den fascist Le Pen til at kræve "en Nürnberg-proces mod kommunismen", et krav den danske fundamentalistiske præst Krarup gentager. Den er oversat til tysk og en række andre sprog. Den er fransk, og er dagens antikommunismes sorte bibel."

Nu promoveres den igen kraftigt i forbindelse med den danske udgave for at sætte skub i den antikommunistiske hetz, som ikke mindst bliver kraftig i de perioder, hvor imperialismen fører krig og kapitalismen er i krise - og hvor den mangemilliontallige liste over ofrene for den førende imperialistmagt USA's barbariske krige igen er ved at blive udvidet. Tirsdag den 26.11. udgav Jyllands-Posten et helt tillæg om 'Den Røde Terror' – hvor det lykkedes at sammenligne Lenin og Osama bin Laden.

Der findes ingen ægte socialistiske lande i verden i dag - og den sorte bibel er ude af stand til at give en forklaring på, hvorfor en verden, der er 'befriet for kommunisme' er et galehus af slagterier i krige og reaktionære borgerkrige: i Europa først med Jugoslavien og igennem mange år i Tjetjenien, i Palæstina og Mellemøsten, Afghanistan, på det afrikanske kontinent i talrige reaktio-

nære borgerkrige og etniske massakrer, anstiftet af imperialistmagter, i Latinamerika i f.eks. Colombia og Peru.

Det kan temmelig pålideligt anslås, at omkring 30 mio. mennesker er døde siden 2. Verdenskrig i de krige, de tre vigtigste imperialistmagter (USA, UK og Frankrig) har ført mod undertrykte nationer eller i imperialistisk inspirerede borgerkrige og som følge af organiseringen af økonomiske blokader fra den amerikanske imperialismes side. Og så tæller vi ikke millionofrene for kapitalismens daglige barbari: fattigdommens døde, af underernæring og sygdomme, ofre for hungersnød. Eller ofrene for det kapitalistiske profitræs - ved arbejdsulykker, miljøkatastrofer osv.

Kapitalismens krige og daglige barbari overgår i dødsopretholdelse utallige gange omkostningerne ved revolutioner og befrielseskrige. Kapitalismens ofre er arbejdsfolk, almindelige mennesker. Et særligt mål for krigsførelse og undertrykkelse har været og er arbejderklassens repræsentanter og forkæmpere: kommunister, revolutionære, faglige aktivister osv. Den revolutionære undertrykkelse har derimod ramt udbytningens aktive forsvarere. I samtlige de socialistiske og folkedemokratiske lande har man set en stærkt øget gennemsnitslevetid og en stor befolkningstilvækst. Ruslands nedadgående gennemsnitslevetid og dramatiske fald i befolkningstallet siden 1991 er et anskueligt bevis på råkapitalismen som dødens triumf over livet. Da det er indlysende for enhver, at nutidens barbari ikke kan skyldes 'kommunismen' eller 'kommunisterne', svækkes effekten af den store samling propagandaløgne i Den sorte Bibel væsentligt. Den er alligevel giftig og må imødegås.

Sortbogen er lidt upræcis med hensyn til sine talopgivelser på kommunismens påståede ofre. 85 millioner står der ét sted, 100 mio. ét andet. De 65 millioner af dem skulle være omkommet af sult under 'Det Store Spring Fremad' i Kina. Det er ikke noget, der har gjort det store indtryk nogen steder: Vesten har altid været lige glade med

kinesiske eller andre ofre for sult og hungersnød – og har sjældent løftet en finger for at lindre sultkatastrofer i lande, der ikke fulgte Vestens diktater som i Nordkorea i dag. Faktisk var i årtier en hovedkritik af Mao Tsetungs Kina, at der blev født for mange børn. At der var for mange kinesere. Den indbyggede selvmodsigelse afslører hykleriet. Sortbogen gør det selvfølgelig ikke.

Selve kernen i Sortbogen er og bliver en gentagelse af den gamle hetz mod det første socialistiske land i verden: Lenins og Stalins Sovjetunionen., der skulle have 20 eller flere millioner sovjetiske borgers liv på samvittigheden. Regnestykkerne er løgn og forfalskninger, et opkog af gamle skrøner, suppleret med moderne falsknerier. De virkelige tal for ofre for den socialistiske stats undertrykkelse af klassefjender og kontrarevolutionære er langt, langt mindre. Og de skal sammenholdes med den generelle tilvækst i befolkningstallet – på trods af ofrene for borgerkrig og interventionskrige i årene efter revolutionen og de 20 millioner ofre for det nazityske overfald.

De skal også sammenholdes med de liv, revolutionen reddede: gennem sejren i anden verdenskrig over Hitler-Tyskland, gennem det revolutionære eksempel, der spredte sig til Asien, til Kina, Korea, Vietnam, til Østeuropa, til de lande og folk, der rejste sig til kamp mod Vestens kolonistyre.

Stil balancekontoen op uden at glemme imperialismens forbrydelser i to verdenskrige, kolonisystemets forbrydelser, USA's og Englands krigsforbrydelser under 2. Verdenskrig (som atombombningen af Japan) – og den uendelige række ofre i tiden efter – og konklusionen giver sig selv:

Det er ikke kommunisme og terrorisme, der er identiske. Det er heller ikke Lenin og det CIA-skabte fantom bin Laden. Det er antikommunismen af i dag og i går, som forbliver sig selv lig: Løgn og propaganda, der skal dække over krig, terror, mord, afbrænding, udplyndring og udbytning af en hel verden.

Bevar den norske ambassade i Bagdad!

Til den norske regering, norske aviser, Stortingsmedlemmer og andre interesserede

Det skal i denne uge afgøres om Norges ambassade i Irak skal nedlægges. Det må den ikke blive. EU's ormandsland, Danmark, har slet ingen ambassade i Irak. Sverige sender af og til en tjenestemand til Bagdad fra sin ambassade i Jordan. Disse to lande er altså helt uinformerede om den konkrete situation: en skandale for EU og dem selv!

Norge derimod har en velfungerende ambassade med en charge d'affaires, som er blandt de mest engagerede og kyndigste diplomater i denne by. Han har været der i mange år og også har været udstationeret i andre mellemøstlige lande. Under mit besøg for nylig traf jeg ham flere gange og fik særdeles informative og balancerede informationer, som siden har været nyttige for mig selv som forsker og for TFF, som jeg er chef for.

For regeringer er det afgørende at løbende få hurtige, omfattende informationer og adekvate tolkninger, der baseres på observation og samtaler med værtslandets politikere og andre. Det

gælder ganske særligt for konfliktområder, om og fra hvilke der ad andre kanaler ofte spredes propaganda. I det hele taget vil det være umuligt at udforme en begavet politik, hvis man ikke har sådan førstehåndsinformation fra egne kilder.

En krig mod Irak er overvejende sandsynlig indenfor de nærmeste måneder. På den baggrund kan man kun blive bestyrtet når det meddeles at den norske regering overhovedet kan få den tanke at nedlægge sin ambassade i Bagdad med henvisning til at Norge fra 1. januar 2003 ikke længere har formandskabet i FN's sanktionskomité.

Uanset om dette helt uacceptable forslag kommer i konsekvens af et amerikanskt pres eller ikke, så vil det lede til at også Norge må forlade sig på andres mere eller mindre propaganda-baserede informationer om situationen og dermed frasiger sig en chance til at spille en fornuftigere rolle end sine nabo-EU-lande. Og at oljelandet Norge ikke skulle have råd til at opretholde ambassaden er et argument, som bare vil vække latter ude i verden.

Hvis Norges ambassade nedlægges vil også Norge tvinges til at føre uinformeret og usaglig politik. Verden venter sig at man i denne dybt alvorlige situation ikke gør noget så dumt!

Jan Øberg, Dr., direktør

TFF - Den Transnationale Stiftelse for
Freds- og Fremtidforskning, Lund,
Sverige
TFF@transnational.org
www.transnational.org

2. december 2002

Stor ny demonstrationsbølge mod Irak-krig

I et af de lande som er afgørende betydning for den amerikanske krig mod Irak - Tyrkiet - demonstrerede i weekenden 50.000 i forskellige byer

landet over. I krigsdeltagerlandet Australien var der protester med titusinder af deltagere i byer som Sydney, Melbourne, Adelaide, Canberra, Brisbane og Darwin.. Mange fagforeninger sluttede op bag protesterne. Og i Sydkorea har der været omfattende demonstrationer ved amerikanske militærbaser.

Foto fra Ankara.

GIV ET ABONNEMENT PÅ Kommunistisk Politik i julegave

Betal 100 kr. på giro 1-663-4271 og skriv gavemodtagerens navn og adresse i meddelelsesfeltet.

Så får den heldige en gavekuvvert med Kommunistisk Politik i weekenden før jul og derefter abonnement på bladet indtil 1. juli 2003.

Tilbuddet kan kun benyttes af betalende abonnenter. Hvis du har brug for et girokort så ring på 5178 09 06 og få det tilsendt.

En bog fra OKTOBER BOGBUTIK er den bedste gave

Vi sørger for at alle har råd til det og holder jule-udsalg.

Fredag den 6.12. kl. 16-18
med julegløgg og politisk snak
Lørdag den 7.12. kl. 10-14

**Willemoesgade 58E på
Østerbro i København**

Vil du hjælpe med at lave transparenter til topmøde-demonstrationerne i december, så foregår det samme sted, samme weekend.

Set nedefra

CASA og Socialpolitisk forening har udgivet en nyttig Social årsrapport 2002. Her har de bl.a. fået samlet nogle tal, der belyser den virkelighed, vi andre især kan registrere på arbejdspladserne og i storbyerne, og den underbygger desværre det, mange har haft på fornemmelsen:

Ledigheden er større end den registrerede ledighed

Den registrerede ledighed er på 145.000 personer (= 5 % af arbejdsstyrken), men der er 95.000 i diverse aktive-ringer og orlovsordninger, personer, som ellers havde været ledige. Den reelle ledighed er således 8,6 % eller 240.000 personer uden ordinær beskæftigelse.

Udstødningen har taget fart

En række tal, peger på, at der samtidig er sket en udstødning af de svageste grupper: Der er sket en stigning i gruppen af efterlønnere/overgangsordninger på 41.000 fra 1995 til 2001, der er sket en 44 % stigning i antallet af revalidender/sygedagpengemodtagere siden 1995 til i alt 85.000. Antallet af personer på langvarig kontanthjælp i 2000 er på 122.000, en stigning på 12.000 siden 1995, og der er et lille fald i antallet af førtidspensionister på 11.000, men andelen heraf på rent helbredsbestemt førtidspension er steget med 7.000. Samlet giver det en stigning på omkring 68.000 personer eller hen ved 2,5 % af arbejdsstyrken siden 1995.

Rapporten antyder ikke uventet, at det har en sammenhæng med de øgede krav på arbejdsmarkedet.

De svageste skubbes helt ud

Rapporten har undersøgt, hvordan kontanthjælpsmodtagere klarer sig '6 år efter'. Den viser, at 90'ernes opsving har betydet, at flere blev selvforsørgede, men samtidig, at flere blev permanent forsørgede. En tredjedel kom aldrig i arbejde trods opsvinget. Og blandt indvandrere ses det endnu tydeligere: Kun en femtedel slipper ud af kontanthjælpsystemet.

Uligheden i lønningerne er blevet større

Skønt Danmark stadig har de laveste indkomstforskelle i Europa, er uligheden blevet større. Siden opsvinget i 1994 er uligheden for befolkningen som helhed steget med 13 %, når kapitalindkomsterne medregnes.

Her midt i Valby ligger der et meget tydeligt eksempel på denne udvikling, medicinalfirmaet Lundbeck. I løbet af de sidste 3-4 år har de udvidet det areal i Valby, virksomheden udnytter, med langt over 100 %. En stor del af de tidligere udlejede bygninger er blevet ombygget og inddraget, veje er blevet købt, og udlejede parkeringspladser er blevet inddraget. Det igangværende byggeri af nye store kolosser kommer til at skygge gevaldigt for den stump jord, der blev tilbage af Karensparken og indrettet til legeplads, og priserne på de huse, der ligger nærmest Lundbeck, falder. Alt i alt svarer det til en hel by i byen, og der er ikke noget, der tyder på, at udvidelsen stopper der. UFF's store loppemarked, der fungerede som tilholdssted for dem, der ingenting har, er netop lukket, for at der kan indrettes

parkeringspladser i bygningen, og næste skridt bliver måske posthuset og Frederiksberg tekniske skole på Gl. Køge Landevej, bygningerne ejes så vidt vides af Lundbeck.

Medarbejderne lønnes pænt og har fået en fin kantine, men de er indlemmet i Firmaets orden og indesluttet af et stort pigbesat hegn, der omhyggeligt føres hele vejen rundt om herligheden med vagter ved de to indgange hele døgnet. Her er ikke plads til fremmedelementer.

Således bidrager virksomheden til at skabe de forhold på arbejdspladsen og i det omgivende miljø, der betinger brugen af det produkt, de lever af at producere: Lykkepiller og andre psykofarmaka. Og således bliver de et lysende klart eksempel på de modsætninger, der skaber misforholdene beskrevet ovenfor.

GBe

At være enøjjet

og se sagen fra en side, beskylder magthaverne progressive modstandere for.

Denne umiddelbare indskrænkning af synsfeltet bevirker at vejen mod målet ikke forstyrres af andre indskud, men står

klart og tydeligt,-

nemlig,- omvæltningen af kapitalismen,
og menneskets frigørelse af dette åg,
- ved overgangen,- til socialismen.

NB

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Giv topmødet det røde kort

EU's topmøde står for døren. Næste weekend afgiver Danmark formandskabet. Det etablerede Danmark har fra regeringen, Folketinget, pressens side gjort et forbilledligt arbejde i at give Danmark og "vores" statsminister en lederrolle – den centrale figur – i at åbne dørene for østeuropæiske og baltiske ansøgerlande.

Propagandaen har forsøgt at overbevise os om, at det handler om hensyn til de fattige lande og deres befolkninger.

Dette er ikke tilfældet, hvilket de førende forhandlinger mellem EU og ansøgerlandene beviser. Forhandlingerne handler om, hvordan ansøgerlandene tilpasser sig EU's præmisser, krav og betingelser. Forhandlerne repræsenterer på den ene side af bordet EU's monopolkapital og på den anden side den herskende klasse i hvert enkelt ansøgerland. Forhandlingerne drejer sig om, hvor mange eller store lunser, de herskende monopoler kan slippe af sted med i konkurrence med de andre.

Der er grundlæggende fælles interesser mellem disse grupper i en sammenslutning.

Det er arbejderklassen i særdeleshed og borgerne i almindelighed, der er udset til at betale gildet.

Det gælder også for den europæiske og dermed den danske arbejderklasse!

Den danske velfærds- og aftalemodel er blevet afløst af en anden speciel model:

Den går ud på at vedtage EU's direktiver som lovgivning uden med et ord at nævne, at det er dikteret af EU!

Således lå der et direktiv fra EU bag regeringens deltidslov. Således lå der et direktiv bag regeringens sidste nye arbejdsmarkedslov, der tvinger et enstrengt system gennem for udstødte.

EU travlt med at skærpe udbytningen af dets egen arbejdskraft. Derfor har arbejderne i de østeuropæiske og baltiske lande ingen udsigt til "dollars"-tilværelser. I EU-monopolernes interesser skal vi alle udnyttes i en konkurrence mellem Verdens førende magt og EU.

**Vi vil ikke være brikker i dette stormagtsspil
Lad falde, hvad ikke kan stå!
Lad EU's topmøde blive mødt med protester og demonstrationer.**

Faglig kommentar

Dagpengemodtagere og kontanthjælpsmodtagere skal op i samme karrusel. Der gives ingen returrabat. Dagpengemodtagernes rettigheder er frataget dem.

Dette enstrengede system er ikke nogen tilfældighed. Det er et udtryk for, at EU har valgt én og kun én kommissær for både Social- og Arbejdsmarkedspolitikken, Anna Diamantopoulou. Hun lægger ikke skjul på EU's hensigter:

- Ældre mennesker skal ikke og kan ikke betragtes som en sårbar gruppe, der har behov for særlig opmærksomhed. De er en nødvendig del af arbejdsstyrken. Hvordan kan vi forsvare, at

disse mennesker går på pension fem til ti år tidligere end deres forældre, når de lever seks til otte år længere.

Udtalelserne er et vink med en vognstang til den særlige danske model. Modellen for efterlønnere. Modellen skal skrottes. I EU-monopolernes øjne er vores ældre arbejdere forkælede med en efterlønsordning. Derfor er der mange mus, der spiller på bordet i øjeblikket. Økonomiske "vismænd", der er betalt af statskassen, Dansk industri, og SiD er villig til at genoptage diskussionen om det rimelige i at modtage efterløn.

Meningen er, at efterlønsordningen skal fjernes. Ikke reguleres, ikke reduceres, ikke reformeres. Den skal VÆK.

Nu er kommissionen på vej med et nyt direktiv om vikar og freelancearbejde.

Det bekymrer dem, at "kun" 16,4 pct. har haft deres job i et år eller mindre. I USA er det 30 pct.

Her har vi pointen. EU-monopolerne ligger i konkurrence med den amerikanske kapital om udbytningen af verdensmarkedet OG den hjemlige arbejdskraft.

Derfor har EU travlt med at skærpe udbytningen af dets egen arbejdskraft. Derfor har arbejderne i de østeuropæiske og baltiske lande ingen udsigt til "dollars"-tilværelser. I EU-monopolernes interesser skal vi alle udnyttes i en konkurrence mellem Verdens førende magt og EU.

Vi vil ikke være brikker i dette stormagtsspil.

Lad falde, hvad ikke kan stå! Lad EU's topmøde blive mødt med protester og demonstrationer.